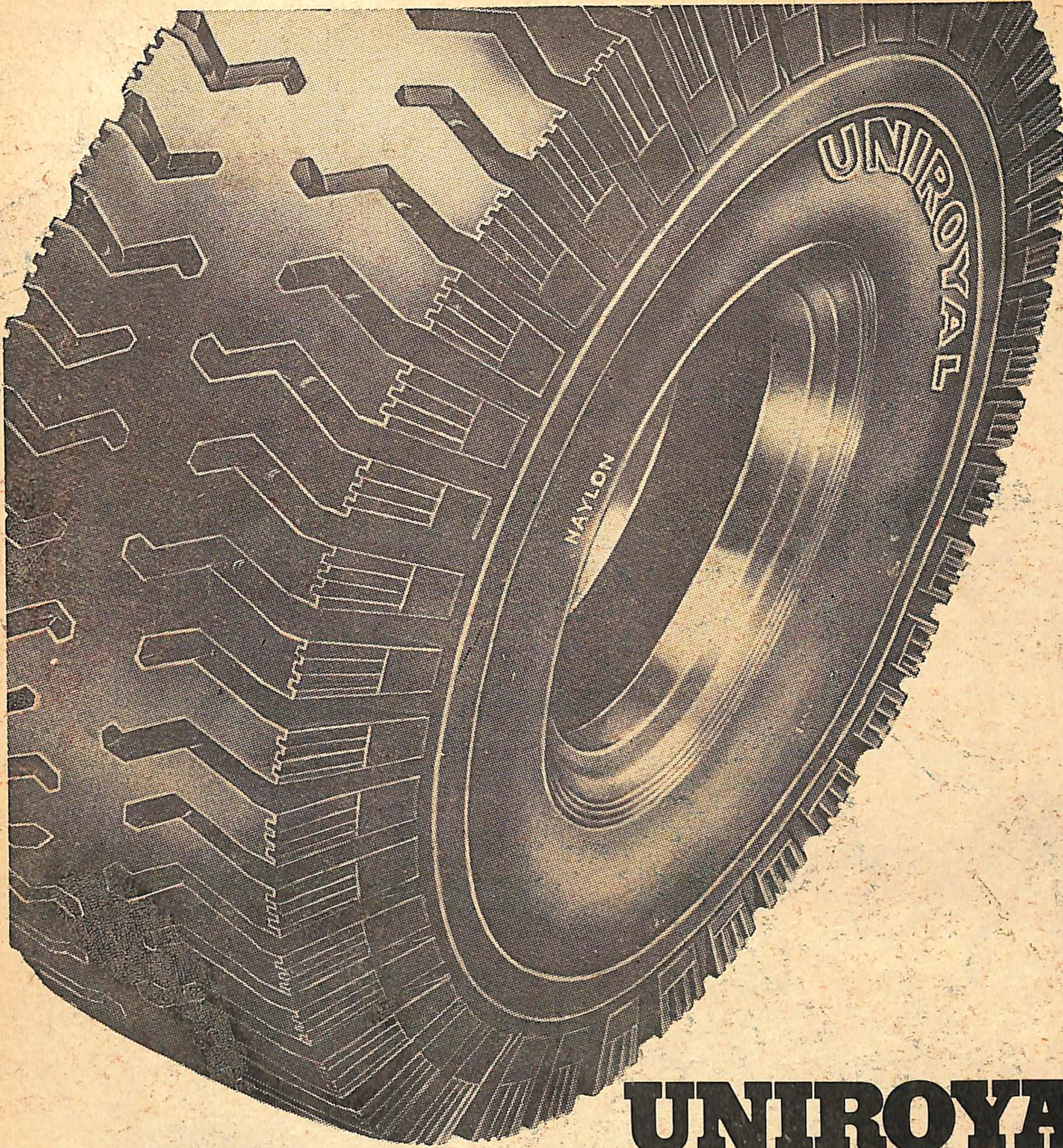
Akbaba

Kaput bezine zam yapıldı. — Gazeteler —

Vatandaş — Tüh, bu da kaput götürdü!

UNIROYAL "Yol Kurdu"

Bu yeni lastiğe yeni bir güç katılmıştır

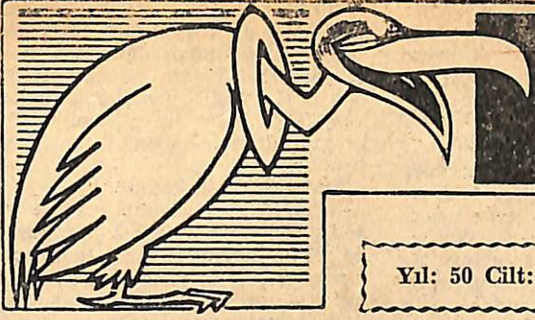
* Sırt deseni yenidir.
* Daha çok miktarda kauçuğun yola basmasını sağlar.
* Çekiş gücü çoğalmıştır.
* Benzersiz bir fren emniyetine sahiptir.
* Olukları özeldir. Az ısınır. Çabuk soğur. Taş tutmaz.
* Süratli giderken az titreşim yapar, az ses çıkarır.

"YOL KURDU", bütün bu özellikleriyle kurt şoförlerin hizmetine sunulan daha üstünü olmayan kamyon lastiğidir.

Bilen şoförün lastiği

(Manajans : 3191 — 160)

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 45 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 25 Ekim 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

TAKSİMETRE VE ÖTESİ!

TURİZM ve Tanıtma Bakanı Erol Yılmaz Akçal geçenlerde bütün taksilere taksimetre takılması gerektiğini söyledi.

Bizce bu «Her şeyin fiyatı belli olmalıdır» demek kadar normal bir söz. Belki eksik bile. Zira Bakanın, takılacak taksimetrelerin mutlaka açılmasını ve saatin yazdığından fazla para alınmamasının da kontrollarla mutlaka sağlanmasını istemesi beklenirdi.

O kadarını söylemeyip sadece «Taksilere taksimetre takılsın» dediği halde, bu pek normal söze Ankara Umum Otomobilciler ve Şoförler Derneği Başkanından sert bir tepki geldi. Dernek Başkanı taksimetrelerin «fuzuli ağırlık» olduğunu, taksilere bunların takılmasının daha önce de denendiğini, hiçbir sonuç vermediğini, turistlerin «iyi muamele» istediklerini, bunun da zaten ulusumuzun özellikleri arasında bulunduğunu, şoförlerin davranışları yüzünden turizmin geniş ölçüde baltalandığı iddialarını ise «gülünç bir faraziye» saydığını söyledi.

Turistlerle her gün haşır neşir olan acenta ve rehber gibi uzmanlarımız için ise, o iddialar ne faraziyedir, ne de gülünç. Onların ağız birliğiyle söylediklerine göre, yurdumuza gelen yabancılar —hava alanlarımızın perişanlığından sonra— en çok taksi ücretlerinin «belirsizliğinden» şikâyetçidirler: Ülkelerinde ve uğradıkları başka yerlerde alıştıkları gibi kendi gözleriyle bir saatte okuyamadıkları ücretler istenmesini «kazıklama» denemesi saymakta, enayi yerine koyuldukları duygusuna kapılarak sinirlenmektedirler.

BABIALİ YOKUŞU!

Turistlerin «iyi muamele» istedikleri doğrudur ama, o işlemin içine herhalde onları ücret tartışmalarıyla tedirgin etmemek de girer.

Taksimetre takılmasının geçmişte sonuç vermemiş olduğuna gelince... Bu da doğrudur ama, gerekli bir işin geçmişte başarılamamış olması yeniden denenmesine engel sayılamaz ki. Aynı mantıkla şöyle de diyebilirsiniz:

— Türkiye'de demokrasi denenmiş, beklenen sonucu vermemiştir. O nedenle bundan sonra totaliter düzene yönelmeliyiz!

Peki, Ankara Umum Otomobilciler ve Şoförler Derneği Başkanı büsbütün haksız mıdır? İşinin ehli bir yönetici olduğundan şüphe etmediğimiz sayın Başkan tüm yanlış bir görüşü mü savunmaktadır bile bile?

Bizce onun taksimetrelere karşı çıkışının da haklı bir nedeni var:

Hemen her zaman ve her yerde yetkililer, halkı hoşnut etmek yahut kudretli görünmek kaygısıyla taksi ücretlerini fazla düşük tutuyorlar.

Bunun sonucu da bakın ne oluyor:

Diyelim falan yerden filân yere gitmenin maliyet, emek ve kâr karşılığı normal bedeli 10 lira. Ama taksimetre o mesafede 7 lira yazmaya ayarlanmış. Şoförler o yüzden saat açmıyorlar. Onlar öyle yapınca, kazıklanmaktan ya da tartışmaya girmekten çekinen müşteriler çok zorda kalmadıkça taksiye binmekten kaçınıyorlar. Müşteri azalınca, şoförün ocağına düşüp de taksiye binen az sayıda kişileri gerçekten kazıklamak gereği doğuyor. Kısacası, söz konusu mesafenin «normal» ücreti 15 lira oluyor!

Çaresi?

Haklı bedel olan 10 lira üstünde anlaşıp taksimetreyi ona göre ayarlamak. Sonra da anlaşmaya (yâni taksimetrenin yazdığına) dikkatle, istekle, dürüstlükle uymak.

Aslında şu elle tutulur gözle görülür taksimetre örneği, toplumumuzun büyük hastalığının küçücük bir belirtisidir.

Hastalığın adı:

HAKLARIN SINIRLARI ÜSTÜNDE ANLAŞIP ONLARA BAĞLI KALAMAMAK.

Orman çekişmelerinden iyice sıyrılıp gerçekçi çıkar bağdaşmalarının uygar düzenine sağlamca geçmemizi engelleyen belirsizlikler, inatlaşma ve zıtlaşmalar sürüp gidiyor yurdumuzda. Kazananı olmayan, herkese zarar veren bu anlamsızlıkların belirtileri en küçük işimizden en önemli sorunumuza kadar her düzeyde görülüyor.

Düşünürseniz, Anayasalar bile bir çeşit taksimetrelerdir:

Karşılıklı hak ve ödevlerin daha önce üstünde anlaşılmış sınırlarını gösterirler.

Eğer o sınırların çizilişinde gerçekçilik dışına çıkılmamışsa, taraflar da sözlerine bağlı kalarak anlaşmaya uyarlarsa, çatışmalar önlenir.

Yoksa karşılıklı kuşkular, suçlamalar, kazıklama ve kazıklanma iddiaları kaçınılmazdır.

İş o yola girdi mi Anayasalar insanlara hiçbir yararı olmayan gereksiz kâğıt yığınları gibi görünmeye başlar.

Bu yanlış ve yanıltıcı bir görüştür tabii.

Fuzuli olan hiçbir zaman taksimetreler değil, onları kullanmasını bilmeyen insanların akılsızca inatlaşmalarıdır.

AKBABA

YEŞİLKÖY HAVA ALMAYANI

Yalçın KAYA

DOLMUŞUN şoförü, uzattığım onluğu «Bereket versin» diye cebine indirmişti.

— Paranın üstü? dedim. 560 kuruş değil mi?

— Valizi unuttun, dedi.

Bir yağmur ki, arabadan çıkmak mümkün değil.

— Oldu olacak, dedim, bir ikibuçukluk daha vereyim de, beni tam kapının önüne bırak bâri.

— Kapının oraya yanaşamam ağbi. Oraları alçak. Su var... Seni öyle bir yere bırakacağım, elli metre yürüdün mü, tamam.

Hava nasıl berbat, anlatamam. Sırılsıklam olmak için elli metre değil, beş metre yeter.

Şoförün beni bırakıp kaçtığı yer, salona en az ikiyüz metre uzaklıktaydı. Dizlerime kadar su içinde koşarken güleyim mi, ağlayayım mı, bilemiyordum. Saçağın altındaki kalabalığa karıştığım zaman dizlerimden aşağısı ile yukarısı arasında ıslaklık bakımından pek fark kalmamıştı.

Birisi:

— Maşallah sucuğa dönmüşsün, dedi. Güneş olsaydı, böyle ıslanmazdın.

Yüzüne baktım. Bakışları temizdi. Kötü niyetle söylememişti. Konuşma ihtiyacı duyuyordu. Pabuçlarımdaki suyu boşaltarak:

— Evet, o zaman pek ıslanmazdım, dedim.

Tıknaz boylu, fötr şapkalı, kravatlı, inceltilmiş bıyıklı tipik bir «Almanya yolcusu»:

— Kısmetse nereye? diye sordu.

— Uçağa... dedim dalgınlıkla.

— Oh oh, maşallah! Biz de öyle. Nerelisin?

— Bursa'lı.

— Hayır, yâni Alamanya'nın neresinden?

— Almanya'dan değil, İsveç'ten.

— Ha demek İsviçre'den. Oh oh, çok iyi maşallah!

— İsveç İsveç.

— Maşallah maşallah! Nereye düşüyor bu İsviçre?

— İsviçre değil, İsveç. Hani Norveç, Danimarka var ya, oralarda.

— Ha evet, şimdi bildim. Çok insan var mı bizden İsviçre'de?

— Vallahi bilmiyorum. Ben İsveç'teyim.

— Pardon, ben bu İsveç'i, İsviçre'yi hep karıştırırım. Senin çalıştığın yer neresiydi?

— İsveç.

— Evet, İsviçre. Pardon İsveç. Yine şaşırdım... Bu İsviçre'nin parası nasıldır?

Valizi yakaladığım gibi sıkış tepiş salona girdim. Biraz daha dursaydım, adamı tokatlayabilirdim.

Tartı salonunu dolduran yüzlerce kafanın arasındayım. Burada insanları giyinişlerine göre ayırıp değerlendirme imkânı yoktur. Değerlendirmeyi yüz, saç ve bıyık şekillerine dayanarak yapmak zorundasınız. Zira görünen sadece kafadır, kafalardır. İrili, ufaklı. Toptancı hal'indeki karpuzlar gibi... Kütür kütür. Yalnız kütür kütür mü? Uğul uğul, bangır bangır...

Ayak bileklerime kadar su içinde durduğumu anlayınca afalladım. Rastgele bir kafaya bakarak konuştum:

— Yahu bunun üstü de kapalı. Nasıl su oluyor?... Yoksa bana mı öyle geliyor? Yağmurda hayli ıslandım da...

— Yok, su var. Demin kayışı sarkıttım, ıslak çıktı.

— Peki, valizinizi nereye koydunuz?

— Nereye koyacağım, elimde. İkisi de... El çantamı da boynuma astım.

— O durumda bir de kayış sarkıtabildin.

— Valizleri tek elime almıştım o zaman. İşin kötüsü, pantalon düştü. Bu sıkışıklıkta düşmez diyordum ama, onun bunun bavulu sıyırınca düştü. O da şimdi suda. Önce bir müddet elimle tuttum. Sonra «Sat anasını!» deyip koyverdim. Valizler kurşun gibi, birader. Tek elle hak edilmiyor.

— Şanslıymışsın. Gelecek sefer ben de yalnız el çantasını alacağım. Geberdim yahu!

— Yahu, gazeteler o kadar da yazdı, Neden bir tedbir almıyorlar?

— Gazeteler yazıyor, yazıyor ama, bekleme salonunu yazıyor. Bir yığın da resim... Sandalyelerde uyuklayanlar, yerlere serilenler... Yok işkenceymiş, cehennem azabıymış falan filân... Tartı salonuna uğrayan yok. Bak burada hiç sandalye var mı? Sandalye konacak yer bile yok. Be Allahın kulu, şurasını yazsana, şurasının resmini çeksene!... Yazamaz ki, çekemez ki. Çünkü gazeteci bey buraya girmeye cesaret edemez. Girdi mi, sağ çıkmaz. Ezilip gider. Foto muhabiri zaten hiç giremez. Girse de, sağ kalsa da resim çekemez. Resim çekmek için mesafe lâzım. Burada da o yok. Herkes birbirine kenetli. Onun için gazeteci beyler, bekleme salonuna koşup orasını yazıp çiziyorlar. Orası daha ferah. Bu hanım evlâtları bilmiyorlar ki, sandalye bulup uyuklayan veya yere yayılan, keyfinden dörtköşedir. Ama çok bekliyormuş, pek çok bekliyormuş. Kabasını, valizini koyacak bir yer bulmuş ya... Buradan çıktıktan sonra orası insana cennet gelir. Oraya cehennem denirse, buraya ne demek lâzım, artık Allah bilir. Böyle sıkışık, ayakta, valizler elde... Bir saat, iki saat, üç saat değil, bütün bir gün... Benim uçak saat sekizde kalkacaktı. Saat üç. Yedide geldim. Hesapla, kaç saat eder?...

— Sekiz saat.

— Daha da tartıya girmedik.

— Peki, bakan görmüyor mu? Buraya kaç kere gelmiş.

— Adam ne görecek? Arnavut kaldırımı gibi döşenmiş başlar görecek. Memurlara «Vatandaşı fazla bekletmeyin» diyecek. Memurlar da «Bekleteceğiz» demiyecekler ya... Oldu bitti. Bu işler böyle... Anlarım, bakan, bizim gibi gelir buraya, elinde çift valiz, saatlerce ayakta durursa, ancak o zaman Hanya'yı Konya'yı görür. Yoksa beş dakikada ne görür? Gazeteler yazıyor: «Bakan, Yeşilköy'e gidip işçilerimizin çektiği sıkıntıyla yakından ilgilendi.» Hangi yakını?... Bakan bey gelsin de, ben böyle düşük pantalonla dikilirken, bitişiğimde durup benimle öyle yakından ilgilensin. Gerisi fasafisodur.

Arkamdan bir kadın:

— Bir dakika bavulumu tutar mısınız? dedi. Şeyimin askısı kopmuş da... Demindenberi bir tuhaflık var diyordum. Bir yandan hafiflerken bir yandan bavulum niye ağırlaştı diye... Yeni keşfettim. Kendi kendime yük oluyormuşum.

Bana söylemişti. O sıkışıklıkta bir şey görmek imkânsız olduğundan bavul tutamağını el yordamı ile aramaya koyuldum. Bir kaç kişi öksürdü.

— Bavulunuzu bulamıyorum, dedim.

— Elinizi arkaya uzatın, dedi kadın.

— Hah tamam, buldum.

— Çekmeeee!... Hay kör olası! O kemerim ayol. Gördün mü yediğin haltı? Koptu işte. Şimdi eteğimi neyle tutturacağım?

Bir delikanlı:

— Bende çengelli iğne var abla.

— Senden gelecek hayır, yerinde kalsın. Zırt zırt aç kapa fermuarımı bozdun. Yoksa eteklliğim kemersiz de dururdu. Ne o öyle hayâsızca el atmalar?!.

Genç kafa, içtenlikle şaşaladı:

— Aaa, pardon öyleyse, abla! Ben vallahi el çantamı açıyorum sanıyordum. Annem, kayısı kurusu koymuştu da onu aradım.

— Sus rezil. Bir de konuşuyor. Eteğin fermuarı onbeş santim bir şey. Çantanınkinden nasıl ayıramazmışsın?

— Ayıramazdım, çünkü sık sık bozulur. Bazan ancak el sığacak kadar açılır.

— Hadi oğlum, hadiii! Sen git, babanı kandır. Sana kardeşçe bir nasihat vereyim mi? Hemen tez elden ruh doktoruna görün. Zira çok sapıklara rastladım ama, kadının eteğine ayakkabı çekeceği, sigara paketi, çakmak, gazoz kapağı, tarak, tükenmez kalem, daha ne bileyim, hacı yüzüğü, ayçiçeği çekirdeği, doniz yatağı, terlik, yüksük, pastırma tıkıştırana ilk defa rastlıyorum. Senin yerinde olsam, akıl hastahanesine cankurtaranla giderim vallahi.

Delikanlı iyice afallamıştı:

— Nerede onlar şimdi?

— Ne bileyim, suyun içinde her halde.

— Tüh Allah! İnsan bir kere söyler yahu. Ben şimdi onları nasıl bulayım? Öbürlerini siydir et ama, çakmakla yüzük önemli. Yüzük, nişan yüzüğüm.

— Aaa, bir de suçlu olduk. Ben senin emanetçin miyim, ne tıkıştırıyorsun?!. Yüzüğünü parmağından çıkartan ben miyim?!. Malına sahip olsaydın. Kalabalıkta çapkınlık et, menin sonu budur.

— Hangi çapkınlık be?!. Konuşuyorsun işte. Ne olduysa, senin, bu çadır bezi etekliğin yüzünden oldu. Bunu giymeseydin, çantayla karıştırmazdım.

— Oh, iyi etmişim! Küçücük fermuar aralığından o koskoca deniz yatağını sokuşturup etekliğimi mahveder misin?!. Oh, çok iyi olmuş!

Çarpık burunlu, yarık kaşlı bir kafa:

— Efendim, bir kazadır, bir yanlışlıktır olmuş, dedi. Kendisi dürüst bir arkadaşa benziyor. Hoşgörmek gerek. Şimdi elbirliğiyle eşyalarını arayalım. Daha doğrusu, ayakbirliğiyle olacak o... Buradakiler iyi dinlesin. Şöyle yapılacak: Önce pabuçlar çıkacak. Herkes, arkasına ayağı ile basmak suretiyle pabuçlarını çıkarsın. Çorapların çıkması biraz daha zor. Bunun iki yolu var. Bir: Ço-

Ramazanda dilenci sayısı birdenbire arttı. — Gazeteler —

— «Gizli işsiz» galiba... Şu zavallıyı da aramıza alalım!..

Makarios Kıbrıs'a silâh sokuyor. — Gazeteler —

Kaşınıyor!

rabın koncuna öbür ayağın parmak kısmını sokup aşağıya doğru sıyırmak. İki: Parmak ucundaki çorap, topukla öne kaydırılır ve üstüne basılır. Aynı anda çorabın içindeki ayak yukarıya doğru çekilir. Ondan sonrası basit! Ayak parmaklarımızla suda arkadaşın şeylerini arayıp bulacağız.

Kadın:

— Benim çoraplar uzun, dedi. Nasıl yapacağım?

— Sen dinlen kardeş, dedik. Yeteri kadar yoruldun.

Kafalar dalgalanmaya başladı. Ayakkabılar, çoraplar çıktı. Arama işine girişildi.

Yanımdaki arkadaş:

— Yahu, sonra çorapları nasıl giyeriz? diye endişelendi.

Çarpık burunlu cevap verdi:

— Onu da düşündüm. İçimizden hafif olan bir iki arkadaş, güçlü, kuvvetli olanlarımızın omuzlarına tırmanacak. Böylelikle biraz yer açılmış olacak. Yer açıldı mı, açıldı; hem arkadaşın eşyalarını vereceğiz, hem de çorapları giyeceğiz.

Ağzımdan çıkmış bulundu:

— Omuza şişmanları almalı ki, fazla yer açılsın.

— Doğru vallahi! dedi herkes.

Başıma geleni anlamışsınızdır. Tepeme bir şişko kuruldu. Bavulu, sepeti ve bir çuval karpuzu ile...

O sırada dışardan bir saldırı oldu. Zoru zoruna açılmış olan boşluk kapandı ve...

... Ve tahmin ettiğiniz gibi, tartı işi bitip bekleme salonuna geçesiye kadar o semiz vatandaş, omuzumda kaldı. Tam ikibuçuk saat...

— Şu çuvalı bâri yere bırak, diye yalvardım. Suda karpuza ne olur?

— Kusura bakma, olmaz, dedi. Çuval emanet. Lekelenir falan da... Zaten yer nerede? Nereye bırakacağım?

Dengen bozulmuş gibi yapsan da herifi üstünden savursan, değil mi?.. O sıkışıklıkta ne dengen bozulur, ne de adam düşer. Bacakları göğsüme âdeta lehimlenmiş. Nasıl düşer?

Bir de geveze ki... İkide bir:

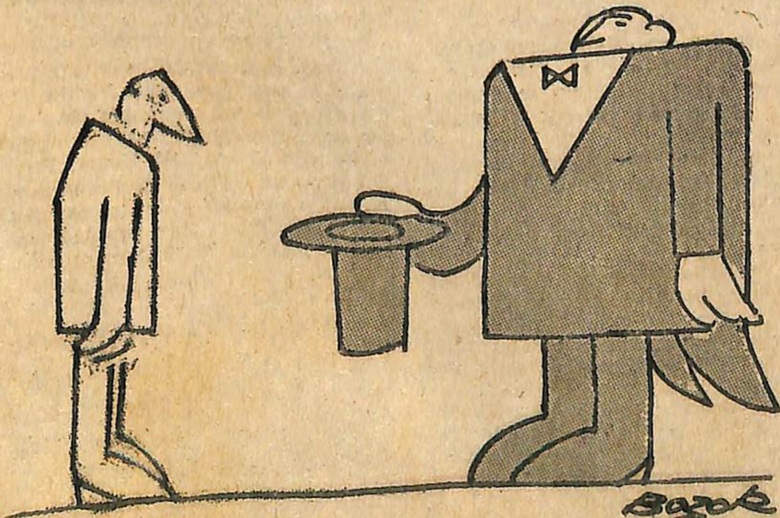
— Efendim, diyordu, bazı şeylere inanmak lâzımdır. Ben meselâ sağ ayağıma giydiğim çorabı, öldür Allah, sol ayağıma giymem. Bu kargaşalıkta oldu bir kere. Oldu ama, bak başıma ne geldi?!.

Sanki ben onun tepesine binmişim...

Hay senin başının da, çorabının da, yiyip içtiğinin de...

Yalçın KAYA

Milletvekillerine emekli maaşı bağlanması istendi. — Gazeteler —

Millet... Vekili!

Sevgili AKBABA okuyucuları,

Düşündük taşındık, herkes ilk olarak ekmek, ama onunla beraber mutlak adalet istediğinden bu röportajı bir hâkimle yapmaya karar verdik.

— Buyurun sayın bay hâkim, mesleğiniz sırasında karşılaştığınız çeşitli durumlar, başınızdan geçen ilginç olaylar hakkında bize bilgi vermek lûtfunda bulunur musunuz?

— Efendim bu konuyu iki yoldan mütalâa etmek lâzım. Tabiî ki bunca yıllık görevim süresince başımdan ilginç olaylar geçti. Ancak, bunlardan evvel ben sizlere ve okuyucularınıza esas problemimizi arzetmek istiyorum. Bu problem, dâvaların boş yere uzamasıdır. Ve inanın bu duruma genellikle boşanma dâvalarında şahitler sebebiyet vermektedir. Adama sorarsınız: «Bu çift boşanmak için mahkemeye başvurmuş. Siz, geçimsizlikleri hakkında ne biliyorsunuz?» Ne cevaplar alırsınız... Söz gelimi başlar lâfa: «Efendim ben o gün kahverengi ayakkabımı boyatmak için sabah saat yedide evden çıktım. Sabahları âdetimdir bir kahve içmek için kahveci Abdül'ün kahvesine uğradım. Asıl adı Abdullah'tır ama biz Abdül deriz... Evet ne diyordum...» «Oğlum, Abdül'ü bırak, şu konuyu anlat» dersiniz... Şaşkın şaşkın bakar: «Anlatıyorum ya efendim... der... Devam eder: «Bunlar, Abdül'ün kahvesinin üstündeki evde otururlar. Daha evvel Samatya'da ayda 300 lira kira ile otururlarmış... Pahalı gelmiş. Abdül'lerin üstündeki evin kirası 225 lira. Eh, 75 lira kâr... Taşınmışlar...»

«Oğlum kavgayı anlat. Mahkemeyi ne ilgilendirir adamın kirası?» dersiniz. Olmaaaz... Devam eder. Böylece hiç konuyla münasebeti olmayan lâflar dinleyerek celsenin biri biter... Eh, bunun gibi daha 26 şahit filân var... Dâva. boş yere uzar... Zaten ben boşanma dâvalarında bu şahitlerin ne işe yaradıklarını da pek anlamam. Karı koca kavga etmişler. Herif, hırsla camdan seslenip: «Gel Abdurrahman efendi bak, ben şimdi karımın kafasına kavanozu indireceğim. Gör de yarın mahkemede şahit ol» mu diyecek?... Abdurrahman efendi aile geçimsizliğinin içyüzünü ne bilsin? Nasıl şahitlik etsin?...

— Peki... Siz boşanmalar için nasıl bir usul düşünürsünüz?

— Çiftlerden hangisi ayrılmak istiyorsa gider evlendirme dairesine «Efendi, benim filân tarihte demiş bulunduğum (Evet) i (Hayır) yap» der, biter... O gün (evet) demiştim, (hayır) deseydim bu nikâh kıyılacak mıydı?.. Hah.. şimdi (hayır) diyorum... Bu kadaaaarr... Mahkemeye ne lüzum var?...

— Ama eşlerden birinin bir anlık kaprisiyle bir yuvanın yıkılması?...

— Efendim öyle mütalâa etmeyin... Eğer eşlerden biri ötekini istemiyorsa zaten ortada evlilik müessesesi kalmamış demektir. Hâkim kararıyla kocasının koynuna girmeye zorlanan bir kadın nasıl mutlu olur, ya da kocasını nasıl mutlu edebilir? Yeter ki ayrılma kararı fevrî verilmiş olmasın... Bir de tabiî çocukların durumu var. Fakat istemeyen bir kişiyle ilişkiyi devam ettirmegk çabasının, dağa kadın kaçırmaktan farkı yoktur.

— Çok teşekkür ederiz sayın hâkim... Müsadenizle biraz da mübaşirinizle konuşmak istiyoruz...

— Buyur bakalım mübaşir. Bize mesleğinin özelliklerinden bahset...

— Benim mesleğim yoktur... Ben avaz avaz bağırırım...

— İyi ya canım. Görevin o... Devlet sana ne veriyor?

— Ev kiramı, bi de resmî adam olduğumuzu belli kılan elbise veriyo... Bazan işkembe çorbası bilem içecek para kalıyo...

— Pekiii... Duruşmalarda dikkatinizi çeken hususlar oldu mu?

— Herif şahit gelir... Yüzünü dinleyicilere, ardını hâkim beye çevirir. Ben gider dönderirim.

— Bir eliniz çolak gibi... Affedersiniz, acaba neden?...

— Birisi, birini vurmuş. Vurulanın kaynı, vuranı vurmuş. Onun oğlu ötekini temizlemiş. Berikinin amca çocuğu daha ötekini gebertmiş. Bunlar mahkemelik oldular. Ben o zaman ağır cezadaydım. Tek sağ kalanı duruşmaya getirdiler. Meğer berikilerin bir yeğeni varmış. Piştovu mahkeme salonunda herife sıktı. Kurşun benim elime geldi.

— Sonra?...

— Sonrası... «Sen ağır cezada mübaşirlik yapamazsın bi herifin elinden silâhını alamıyorsun» deyip beni Sulh Mahkemesine verdiler. Derken efendim, adamın biri kiracısıyla mahkemelik olmuş. Kiracı ev sahibine mahkeme koridorunda koca bi odunla saldırdı., Ben can havliyle ve de vazifenin görevinin müvacehesinde içtihat olunduğu üzere (Hâkim bey başka lâflar da söylüyor ama aklımda kalmamış), adamın elinden odunu kapmaya kalkmıştım. Bir hafta hastahanede yatmışım...

— Eeee... Sonra...

— Sonra İcra İflâs Masası emrine verdiler... Ben o tüccarları kalantor bi herifler sanırdım. Meğer hepsi de iflâs etmişler... Bir gün gene iflâs ettiğini beyan eden bir tüccar geldi. Ben o adamı tanırım. Taksitle traş makinesi almıştım. Yakasına yapıştım: «Yahu ne iflâsı? Dükkânın vızır vızır işliyor yalancı pe...» dedim, bi dayak da ondan yedim. Tekaütlüğüme az kaldı da dişimi sıkıyorum. İki üç sopalık vaktim var. Bi de şu sırmalara bak bey, yoksa kahrı çekilmez ama kıyamıyor insan... Ben bu sırmaları bi daha nerede takacağım?... Ama bakalım tekaüt olunca belki bir otele kapıcı olurum...

— Peki, teşekkür ederiz. Eğer otel kapıcısı olursanız sizinle o zaman da bir konuşma yaparız her halde... İyi günler...

Size de sevgili okuyucular...

Kocanızı Neden Dövüyorsunuz?

NURETTİN TÜRKER

DÖVENLERE SORDUK, KENDİLERİNİ YORDUK:

BAŞKA ÇARESİ VAR MI?

KOCAM, çapkın yaradılışlı bir erkekmiş. Eline fırsat geçti mi vallahi karısını, marısını gözü görmüyor. Nasıl huydur bu, nasıl meraktır bilmiyorum.

Geç oldu amma, anladım kocamın nemenem şey olduğunu. Sürpriz hediye vermekten hoşlanır sanırdım. Her akşam kucak dolusu çeşit çeşit şekerlemeler, çiçekler, şunlar, bunlar... Gururla, sevinçle söylerdim dostlarıma. Kocam beni öylesine seviyor, öylesine seviyor ki diye... Meğer, bütün bunlar vicdan azabının sadakası imiş.

Bir gün, —ahh o günü hiç hatırlamasam ya— yakalayıverdim kocamı. Güzel, benden kat kat güzel biriyle kolkola, ağız ağıza. Elim ayağım tutuldu, öyle aptal aptal izlemişim ikisini. Eve geldim ki ne geliş. Odanın birkaç camını indiriverdim o hırsla. Sopayı da kaptım, nöbete geçtim.

Benimki, nah böyle bir çiçekle geldi akşam. O bana çiçeği uzattı, ben ona sopayı. Benim küheylân erkeğim sopayı yedikçe n'oldu? Kuzu vallahi. Anladı her şeyi. Yalandan yeminler edip ayaklarıma kapanıyor. Yoo, erkeklerin yeminine inanmam; gözüme mi, sözüne mi? Ama, yatakta bir pişmanlık geldi içime. Dedim, yanındaki kadın güzel, benden güzel biriydi. Öyleyse pek kızmaya hakkım yok. Beni ihmal de etmiyor. Fakat, evli bir kadın, nasıl olur da kocasının bu şeyine göz yumar efendim? Ben de yüzüne bakılmayacak kadar çirkin değilim ya... Beğenmiş öyle almış.

Sonrası... Sopa acısıyla koca adam bildiğinden şaşar mı? Çare?... Çare?... derken aylığını elinden aldım, evi ben idare etmeye başladım. Allah sizi inandırsın, parasız - pulsun gene işini görmeye başladı. Eyvah... dedim. Benden habersiz borçlara mı giriyor, evimize icraya mı gelecekler? diye yaşantım alt-üst oldu. Kapıverdim sopayı yine. «Söyle bakalım, kimden borç alıyorsun?»

Benim koç, bir böbürlensin, bir böbürlensin. Anam, daha yanına yaklaşılmıyor. «Borç ilen zamparalık yapanın da...» diye başlamasın mı! Yalandan kızdım, içimden ılık ılık sevindim. Haa, dedim. Demek ki bu adam suçlu olursa sopa altında sesi kesiliyor, suçlu olmazsa hindi gibi kabarıyor. «İyi...» dedim. «Ya harcadığın paralar?» Meğer, benim yakışıklı kocam parasıylan, puluylan kendini yedirecek olanları da buluyormuş.

N'aparsın? Niyet boşanmak değil geçinmek olunca... Bir polis gibi peşine takılsam n'olacak? Bu kez huzursuzluğum iki kat artacak. En iyisi dedim, ilgisiz kalmaktansa sopaya devam. Marangoza kırılmaz cinsinden bir oklava çektirdim. Akşamları «hoşgeldin» niyetine bununla karşılıyorum kocamı. Güler misin, ağlar mısın? O gün bir suç işlemişse köşeye büzülüyor, temiz temiz dayağını yiyor. Anlıyorum... Bir vuracağıma üç vurayım da diyorum, başkalarına kısmet dağıtmak ne imiş anlasın, kadınlığım da ucuza gitmesin. Yoo, şayet suçu yoksa, elini kaldırıyor o zaman:

«— Günahıma girme be kadın.» diyor. «Gören şerefsizim benzetmiş. Tertemiz geldik bugün...»

Ben de karşılıksız bırakmıyorum kendisini. Boynuna sarılıp mükâfatını veriyorum.

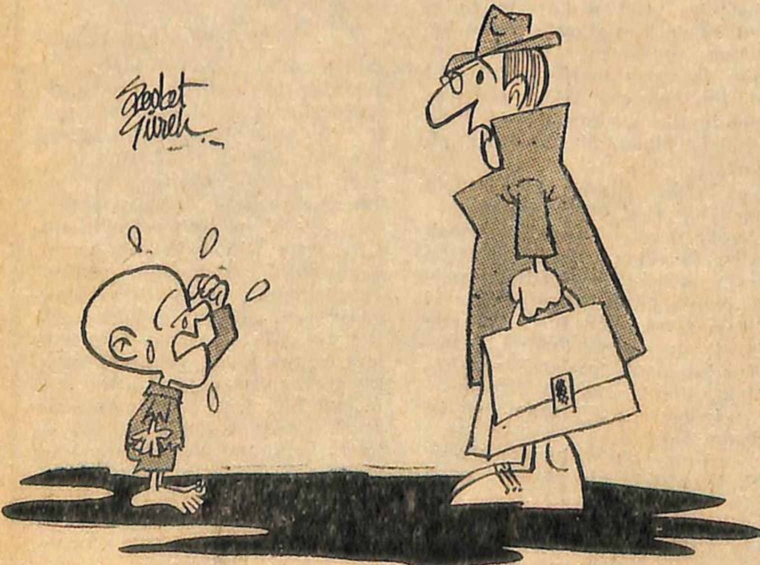
Aslında, kocaya el kaldırmak, kocavı dövmek... İnanmazdım diyenlere. Alaylı nefret dolardı kalbim. Fakat, kader böylesini başa verince zor oluyor geçim.

Başka çaresi var mı?

Sezer BOLSABIR

Nurettin TÜRKER

Dünya Çocuklar Günü'nde, çocuklara hediye yerine nasihat verildi. — Gazeteler —

— Ağlama oğlum, babana yıllardır nasihat veriyorlar!..

DÜŞEŞ VATAN DÜBEŞ MİLLET

Muzaffer İZGÜ

İPSİZ Kâzım, kahveden bir koşu geldi eve. Hiç yaptığı şey değildi, dosdoğru annesinin eline vardı, yaşlı kadıncağızın iki elini şapur şupur öpüp başına koyduktan sonra:

— Anam anam sen bilirsin, dedi.

Yaşlı kadın anlamıştı, mutlaka İpsiz Kâzım yine para isteyecekti:

— Yok, dedi, bir kuruş param yok. Kazık kadar herif oldun, çalış karnını doyur, elin çocukları evlendiler barklandılar, çoluk çocuğa karıştılar, ama sen daha bir kazmaya sap olamadın...

İpsiz Kâzım, tekrar anasının ellerine sarılarak:

— Anam anamsın, bu son, dedi... Öyle bir iş yapacağım ki, sen de kurtulacaksın, ben de...

— Ne işiymiş o? diye sordu anası.

— Sen hele he, de, ondan sonra anlatayım...

Kadın, oğlunun huyunu bildiği için, başını başka tarafa çevirerek:

— Ben he me, demem, dedi...

— Ama ana, bak ne diyorum, sen de kurtulacaksın ben de... Hani Allah gecinden versin bir ölüm falan olsa?

— Hayırsız evlât! diye bağırdı yaşlı kadın, suna bak ölümümü bekliyor.

— Yanlış anladın anacığım, yâni ölüm dediğim benim ölümüm, ben ölsem diyorum...

Yaşlı kadın, ellerini göğe açarak:

— Allah göstermesin, dedi...

— Ama anacığım, bana öyle geliyor ki, memlekette trafik işi böyle gittikten sonra, biz sokakta gezenler tatlı canlarımızı zor kurtaracağız, nasıl olsa günün birinde bir aracın altında kalacağız, işte o zaman sen ne yapacaksın ana, ha ne yapacaksın?...

Yaşlı kadın tekrar:

— Allah acını göstermesin, dedi.

— Sonra anacığım, biz hep böyle kazık gibi duracak değiliz ya, anamız gidecek, bize bir kız beğenecek, biz de hı diyeceğiz, ardından bir düğün, sonra eve gelin, sonra torunlar, nine elini öpeyim, babaanne elini öpeyim, yaaa?...

— Nerde o günler gözü kör olmayasıca, toruna hasret gideceğim...

— Amma düşün ki, torunlar tamam o biçim, evde gelin de o biçim, bir bakmışsın kara haber, İpsiz kamyonun altında kaldı...

— Sus ulan sus, dedi yaşlı kadın, şom ağızlı, ağzını hayra aç!...

— İşte o zaman anacığım, kim bakacak bu torunlara, kim bakacak geline, hı kim para getirecek bu eve?... İster misin dünyada olmaz diye bir şey yok, gelinin de sütü bozuk çıksın, ben öldükten sonra başlasın başka türlü çalışmaya...

— Ulan sus!...

— Ühüüü anacığım, böyle şeyleri gazeteler gün aşırı yazıyorlar... Ondan sonra sana mahallede, işte bilmem ne sürtüğünün kaynanası, vebali günahı boynuna, belki de bu kadın onu o yola sevketmiştir, derler de...

— Ulan töbe de, töbe dee...

— Ühüüü anacığım, bunları da gazeteler gün aşırı yazıyorlar... Şimdi benim dediğime hı dersen, öyle bir yaşayış yaşadık ki anacığım, ondan sonra dile benden ne dilersin, sen sigorta, ben sigorta, gelecek gelin sigorta, doğacak çocuklar sigorta...

— Sigorta parası mı istiyorsun benden?

— Yok be anacığım... Yahu n'olur şuna bir hı, de de açayım meseleyi yahu!...

Yaşlı kadın, başını bu yana çevirdi, bir öteki yana, «ya sabır» diye mırıldandıktan sonra:

— Topu topu rahmetliden kalan bin liram var, o da benim kefen parası, bir kuruş bile vermem, dedi.

— Ühüüü anacığım, bin lira yetmez ki bu işe?

— Yaa, diye bağırdı kadın.

— Çok para lâzım... Ben diyorum ki anacığım, şu evi satalım diyorum...

Kadıncağız, oturduğu minderden hop kalktı, hop oturdu:

— Nee neee! diye bağırdı, bir daha de bakim...

— Dur yahu ana, dur, bağırma!... Bak şimdi, sen var ya sen, sigortalısın, ben de öyle, gelin de öyle... Çocuklar da öyle... Şimdi temsil misal ben öldüm gittim, sen al yine parayı çıtır çıtır ye... Öyle işleteceğim ki bu parayı.

— Bildim, dedi kadın, kumarhane açacaksın, çoktandır söylüyordun...

— Yoo asla değil, o iş yaş, başın polisle derde girer, bu benim işimde bilâkis polis seni baş tacı eder.

— Bar açacaksın?

— Değil be anacığım... Barcılık ne ki, haydan gelen huya gider haram para; barcılıktan kim adam olmuş ki ben olayım?... Hadi anacığım n'olursun hı de...

— Dünyada olmaz... Rahmetliden kalan tek şey bu ev, dükkânı sattın yedin, o küçük bağı sattın yedin, bu başımı soktuğum evi dünyada sattırmam...

— Yahu anacığım yapma be, şans kapıya dayanmış, şu işi elden kaçırmayalım be, yararlanalım şundan.

— Mutlaka kanunsuz bir iş yapacaksın?

— Deme be anacığım, tam kanunun emrettiği işi yapacağım... Hem o zaman senin İpsiz Kâzım'ın forsunu göreceksin... Hele sen, şöyle bir yere gideceksin, yere yurda koymayacaklar, altına minderlerin en kabasını verecekler, Habibanım hanımefendi hoşgeldin diyecekler...

— Haydi haydi benim hanımlığım da efendiliğim de bana yeter...

— Anacığım anacığım be, bak, belki seni şu yaştan sonra Avrupa'larda da gezdiririm, uçaklarla Hac'a yollarım...

— Ben yerimden memnunum...

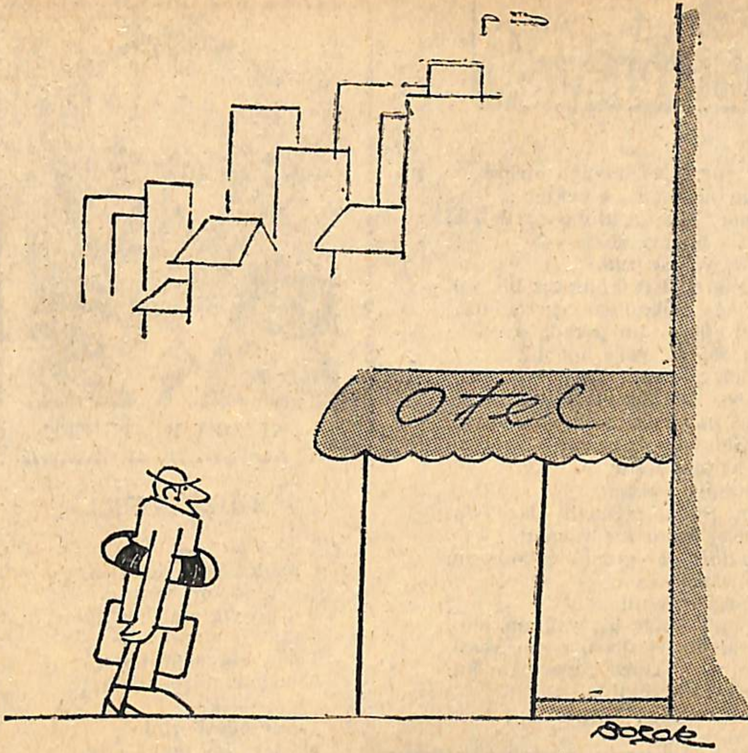
— Yapma n'olursun be, sırayı kapalım be anacığım, şimdi herkes bu işe heves edecek sonra biz hava alacağız... Bilmiyorsun sen, kahvede o Kamyon Recayi, Deli Kenan, Pırtlak Hüseyin, hepsi de yemin ettiler, ne yapıp yapacaklar, bu işe parmak atacaklar... Yarın bir gün bakmışsın memleketin tümü, tamam o biçim, biz sona kaldık mı, dona kalırız be anacığım...

— Söyle bakalım ne iş yapacağını?

— Hay Allah, demek razı oluyorsun ha, ah anacığım ah, hayat boyu sigorta...

— Daha razı mazı değilim, sen önce söyle bakalım ne iş yapacağını?

— Yok anacığım, sen hı demeden, ben dünyada söylemem ne iş yapacağımı...

— Emekli Sandığı'nın lüks otelleri batıyormuş. —

— Ben de dünyada satmam biricik evimi...

Pofladı İpsiz Kâzım:

— Öyleyse oğlun hayatının sonuna dek perişan, dedi... Tuh yahu, şans gelmiş kapımıza dayanmış, biz bundan yararlanamıyoruz... Yahu anacığım be, kendini düşünmüyorsun, bâri gelinini torunlarını düşün be!...

Bağırdı yaşlı kadın:

— Ulan gelin nerde, torunlar nerdee?

— Olacak be anacığım, olacak... Anasını aldık mı, torunları sen tamam bil, kac tane istersen?

— Önce yapacağın işi söyle!...

— Pekiyi söylersem, kabul edecek misin?

— Sen önce söyle...

İpsiz Kâzım bir sigara yakıp, dumanını kapıdan yana üfledikten sonra:

— Milletvekili olacağım, dedi...

Yaşlı kadıncağız kahkahayı basarak:

— Neee? Ne olacaksın neee? diye bağırdı.

— Milletvekili...

— Milletvekili mi?

— Milletvekili ya... Baksana ne yazıyor gazetede, milletvekilleri emekli olacaklar, en yüksek maaşı alacaklar ölürlerse bu maaş çocuklarına kalacak... Ben ölsem bile gideceksin üç aydan üç aya, dul maaşını alacaksın...

— Kim verdi sana bu aklı?

— Kim verecek milletvekili âbilerim... Şimdi biz bu evi sattık mı, parayı propaganda yapmak için harcayacağım, seçimlerde İpsiz Kâzım milletvekili, Allahın izniyle de seçildikten dört yıl sonra da emekli milletvekili... Düşün ki anacığım gittim bir devlet dairesine elimi uzattım müdürüne, ben dedim emekli milletvekili İpsiz, pardon şey Kâzım, o zaman tüm kapılar ardına kadar anlıyorsun ya...

— Anlamasına anlıyorum ya oğlum, şayet bu dediğin kanun çıkarsa sana dünyada sıra gelmez.

— Niye?

— Niyesi var mı a oğlum, hiç sıra İpsiz Kâzım'a gelir mi böyle kârlı işte... Sıraya girer milletvekillerinin amcaları, dayıları, halaları, kaynanaları, bacanakları, baldızları... Sana sıra gelmez oğlum gelmez...

— Yapma be anacığım!...

— Hadi hadi bir evim var onu da çarçur etme.

— Yahu yapma be anacığım, dört yıl sonra oniki bin liradan emekli olacaktım yahu... Emekli milletvekilleri kahvesinde vatan millet diyerek tavla atacaktım yahu...

Muzaffer İZGÜ

Milletvekilleri emeklilik istiyorlar. — Gazeteler —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İNCE HASTALIK

YURDUMUZDA «inceleme» adı verilen fiil çok ince bir iştir. Çünkü incelenen şeyin ne kadar inceltileceği sorusu incecik hesaplara bağlıdır. Daha kol kalınlığındayken «Yeter bu kadar incelik» diye konuyu bırakan da vardır, macun kazanından kepçe çeker gibi iplik iplik edinceye kadar uzatan da.

Bütün mesele, incelemenin kime yaradığı noktasında düğümlenir.

Bir bürokrata:

— Benim aylığımın yükseltilmesi konusunu incele, deyin.

Bakın kaç ay, kaç yıl sürüyor «tetkikat»!

Aynı zata kendi dairesindeki aylıkların yükseltilmesi konusunu inceletin. Size yarım saatte sonuçları veriversin.

İnceleme işlemi hem başkalarına yarayacak konularda yapılıyor, hem de bürokrata keyif verecek biçimde yürüyorsa, uzatma eğilimi büsbütün güçlenir. Yurtdışı inceleme gezilerinin çoğu kere aylar sürmesi ondandır.

Sözlük şöyle tanımlıyor «inceleme» sözcüğünü:

«Bir şeyi ele alıp özelliklerini inceden inceye anlamaya çalışmak.»

Bu ele almak fiili de tuhaftır; durumdan duruma değişir. Yâni yapılışındaki şevk derecesi, ele alanın kim ve alınanın ne olduğuna bakar. Kâh parmak ucuyla tutma, kâh avuçla yapışma anlamına gelir.

O biçim bir başka fiil de «üstüne eğilmek» lâfıdır. Bazan tepeden şöyle bir bakıvermek, bazan olanca ağırlıkla abanmak biçimini alır.

İncelenmesi, ele alınması, üstüne eğilinmesi en güç şey de nedir, bilir misiniz?

Başkalarının derdi!

O başkaları bütün bir toplum olsa bile bu güçlük azalmaz, artar. Çok dert çok sıkar insanı. Ülkemizin tatsız sorunlarına kimsenin gerçekten yapışamaması da ondan olsa gerektir.

Hep düşünürüm: Nasıl yenme. li bu kaytarıcılığı?

Sözlük «Bir şeyi incelemek onun özeliklerini anlamaya çalışmaktır» diyor ya... Nasıl sağlamalı bizim memleket dertlerimizin özelliklerinin yeterince ve çabucak anlaşılmasını?

Geçenlerde THA'nın verdiği bir haber kafamda o konuda bir ampul yaktı.

Dokuz parlâmento üyemizden kurulu bir heyet Doğu illerimizin sorunlarını anlamak için çıktıkları inceleme gezisi sırasında Hakkâri'ye de uğramışlar. Orada otomobilleri çamura saplanmış. O yüzden kısacık bir yolu bir günde almışlar. Ve çamurla boğuşulurken sayın parlâmenterler sık sık otomobili itmek zorunda kalmışlar.

Gözünüzün önüne getirin: Politikacı şıklığı ve Hakkâri yolunun çamur batağı...

Aksiliğe üzüldüm, ama her işteki gibi bunda da bir hayır sezdiğimi ve Hakkâri hesabına sevindiğimi inkâr edersem yalan söylemiş olurum.

Düşünsenize, o heyetin sayın üyeleri oraların yol derdi konusunda şimdi ne kesin, ne canlı, ne unutulmaz bilgi sahibidirler!

Demek ki bir sorunun özelliklerinin yeterince anlaşılmasının en kestirme yolu o sorunla «bizzat» burun buruna gelmek...

Acaba bazı başka dertlerimizi de ilgili kişilere kestirmeden anlatıvermek için aynı yoldan yararlanamaz mıyız?

Söz gelimi, güreşimizdeki çöküntü nedenlerinin incelenmesi uzadıkça uzuyor; Olimpiyat sonrası otopsilerinden hâlâ bir sonuç alınamadı.

Bundan sonraki bir uluslararası karşılaşmada federasyon yetkililerimizi mindere çıkarsak nasıl olur dersiniz? Hazretler yabancı şampiyonlar tarafından ufalanırken zihinleri açılıvermez mi?

Ya da «Basın suçlarını hapis yerine para cezalarıyla cezalandırmak doğru mudur, değil midir?» sorusunu altı aydanberi incelediği halde bir türlü cevabı bulamayan yetkilileri kodesteki gazeteci arkadaşlarımızın yanına koysak...

— Bir zahmet, konuyu azıcık da şurada ele alın, desek...

Sorun çözümü hızında bir rekor kırılmaz mı?

Lûtfen bir inceleyin şu teklifimi!

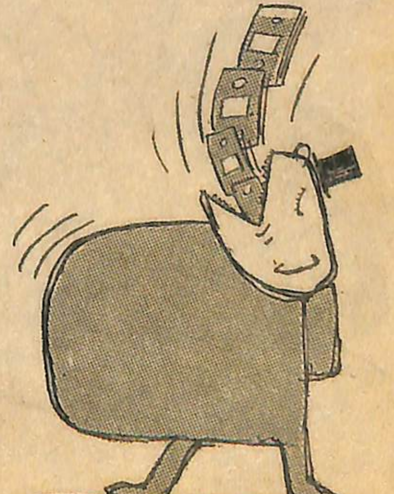
Refik ERDURAN

Hem emekli...

Hem göbekli...

Hem yemekli!

50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ

DERLEYEN: KUDRET SİNAN

OĞLUM MEBUS MU OLDUN?

Oğlum.. Mebus mu oldun? Öp babanın elini!
Partilerin seçmişsin gûya en güzelini.
Seziyorum başında esen kavak yelini!...
Sus bâri, tut dilini...
Mecliste kır belini!...
Maaş ne gün mü? Sabret.. Öğrenirsin bir ara.
Merak etme, alırsın. Ona da gelir sıra!...
Maaşın ne kadar mı? Bilemem kaç bin lira...
Avuç dolusu para...
Harcayacak yer ara!...
Otur; sil şu terini... Biraz su iç serinle...
Haaa? Unut kavgaları. Kalbin dolmasın kinle.
Mecliste yapmalısın vazifeni temkinle...
Konuşalım seninle;
Gel oğlum, beni dinle!...
Olma fazla atılgan. Ne şamata, ne dalaş...
İyi geçin herkesle... Peyle iyi arkadaş!...
Maaş az gelirse mi?... Çoğalır yavaş yavaş...
Dur yahu, şişirme baş;
Söylenme: Maaş.. maaş!...
Haaa.. nerde kalmıştık? Sen Meclise girince...
Rastgelene sırıtma, düşmüş gibi sevince...
Ağır başlı adam ol... Sık doku, ele ince!...
Çatma yaşlıya, gence...
Selâmet bunda bence!...

Ne küçüğü hakir gör... Ne büyüğü etekle...
Vekil bile olursun alın teri, emekle!...
Maaş nasıl mı çıkar? Sus be. Bir parça bekle;
Verirler —bakma şekle—
Ya nakit, ya da çekle!...
Evet. Ne söylüyordum? Tut tehlikesiz bir yol!
Geçmiyor aşırı «Sağ». Sökmüyor aşırı «Sol»...
Maaşı kim mi verir?... Aklın parada ayol!
Bas bas dağıt... Para boool...
Cebin dolar, emin ol!...
Etme hep maaş lâfı... Biraz etrafa bakın:
Böyle konuşan var mı? Tok gözlü tavır takın!
Ne diyordum?... Gelirken mebuslar akın akın,
Geride kalma sakın:
Otur kürsüye yakın!...
Maaş tez mi çıksa? Suuus... Billâhi alacaksın:
Binlikleri görünce, şaşırıp kalacaksın!...
Felekten —tamam dört yıl— geceler çalacaksın:
Her yere salacaksın,
Barlara dalacaksın!...
Maaşı kırdırmak mı? Sende hiç yokmuş akıl.
Biraz para mı versem?.. Başkasına yan, yakıl.
Ayol ben banka mıyım? Yeter kopardığın kıl.
Dargelirliyim... Sıkıl...
Yıkıl karşımdan... Yıkıııl!...

NECDET RÜŞTÜ EFE

EVLİLİK KOMEDYASI

GENÇ KIZ — DELİKANLI

Kızlar daima arar, biliriz, bir nişanlı:
Bir zengin delikanlı!...
Bekâr gençler de ister —değil çok sıska, cılız—
Sıhhatli, güzel bir kız!...
Seven kadın aldırmaz Çemişgezek'li, Van'lı
Olsa da delikanlı!...
Ama başı bereli, tesbih çeken bir hafız
İstemez kültürlü kız!...
Zamanımızın tipi: Atılgan, heyecanlı
Lâyik bir delikanlı!...
Eşinin ahlâkına kalmaz sonra kayıtsız
Aile kuracak kız!...
Gece kulüplerinden eve başı dumanlı
Gelmesin delikanlı!...
Flörte başlamasın hele güzelse baldız,
Göz yummaz, buna bir kız!...
Sonra kızı bulursa düğünde iki canlı,
Sepetler delikanlı!...
Bütün gün başköşede, elinde ayna - cımbız,
Pineklemesin genç kız!...
Bir şey atıştırmasın sarmısaklı, soğanlı
İğrenir delikanlı!...
Hep oynayan bir ağız... Şak şak patlayan sakız..
Evlerden ırak bu kız!...
Eli bayraklı değil... Terbiyeli, izanlı
Eş arar delikanlı!...
Nihayet hazırlarsa gencin başına yaldız,
Hapı yutmuştur o kız!...

KAYNANA — GELİN

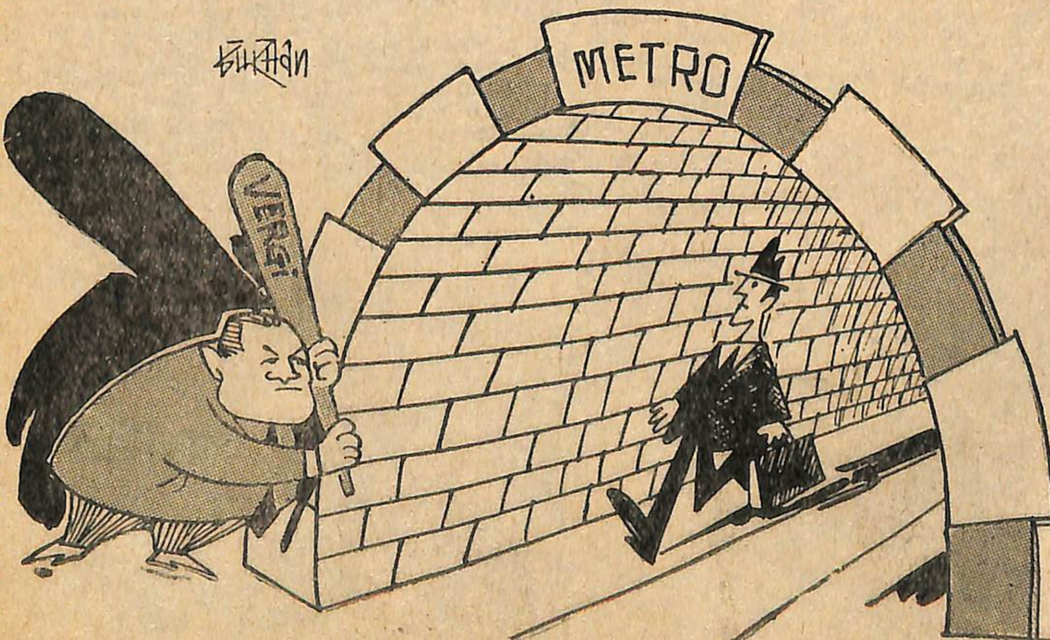
Atom bombası gibi dehşet salmış cihana
Huysuz, acar kaynana!...
Sonra şu, Vietnam'lı, meşhur «Korkunç Yenge» nin
Eşidir bazı gelin!...
Kızlar dua ediyor: Tanrı vermesin bana
Geçimsiz bir kaynana!...
Analar dert yanıyor: Sorsan, nedir emelin?
Derim, uysal bir gelin!...
Gelin biraz haklıdır: Bir evi boyar kana
Cadaloz bir kaynana!...
Bazı da sebep olur o evdeki temelin
Çökmesine bir gelin!...
Belki kızı kıskanır... Hemen başlar yalana,
Çekiştirir kaynana:
«Her gün tuvalet, gezme...O, şahıdır tembelin:
İş görmez bizim gelin!...»
Çene kavaflığına artık vermeli mayna
Uslanmalı kaynana!...
Meşhurdur: Gevezeler kahrını çeker dilin..
Bunu öğrensin gelin!...
Sussun dişi Makaryüs: Şu çaçaron kaynana...
Ersin çatışma sona!...
Sormuşlar: Yeryüzünde kimdi en mes'ut gelin,
Bu bilmeceyi bilin?...
Gelin demiş: «Havva» ydı... Tanrım, ne mutlu ona:
Görmemişti kaynana!...

GÜZELLER

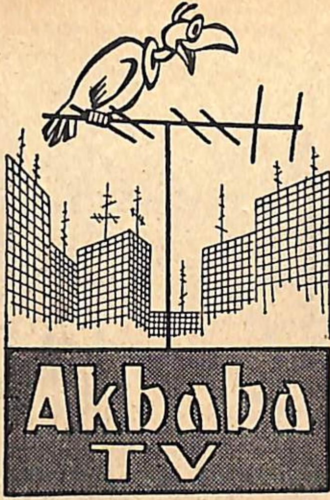
— 1 —
Gönlüm bana dedi ki:
Kendine bir eş ara,
Yıl bu yıl, gün bugündür!...
Fakat İstanbul kızı
Fazla harceder para,
Tuvalete düşkündür!...
— 2 —
İzmir güzellerinin
Gözleri bütün kara,
Sanırsın kara üzüm!...
Benzerler Ege'deki
Hırçın, azgın sulara
Onlara geçmez sözüm!...
— 3 —
Bir güzel seçeyim ki,
Saçları olsun sarı,
Teni kar gibi beyaz!...
Giresun'a gideyim
Korkarım: Güzelleri
Fındıkçı olur biraz!...
— 4 —
Orta Anadolu'dan
Kendime eş bulursam,
Elbette bana varır!...
Kayseri güzeline
Eğer talip olursam,
Pastırmamı çıkarır!...
— 5 —
«Konya'lım yürü..» desem,
Durmadan göbek atar,
Konya'lı her saniye!...
Isparta güzelini
Alanlar hapı yutar:
Çiğnerler halı diye!...
— 6 —
Aklım bana dedi ki:
Karar vermez neden tez,
Kendini oyalarsın?...
Az daha geç kalırsan
Seni kimse beğenmez,
Avucunu yalarsın!...

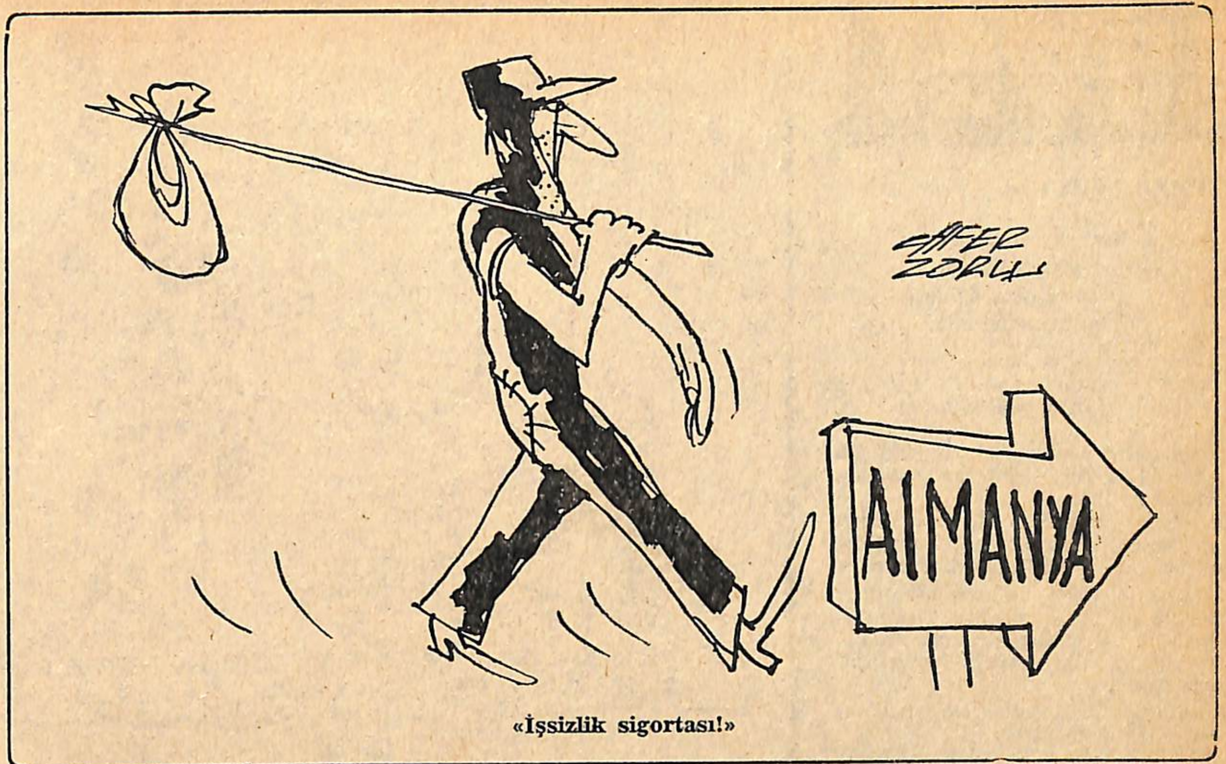
KOLTUK SEFASI

Koltuk mu?... Siyasette onun çok rolü vardır,
Her kim sarılıp çıksa biraz üstüne, kârdır!..
Bir lâhza kuruldun mu, baban gelse de hattâ
İnmezsin emin ol daha bir kerre hayatta!...
Gevşer iliğin, mel'un çöktükçe çökersin;
Bastıkça rehavet; gömülür, uyku çekersin!...
Bir uyku ki, rüyası olur kendine mahsus
Zira karışıktır nice bin zevk ile kâbus!...
Hizmetsiz alırsın uzanıp ekmeği elden,
Külfetsiz içersin suyu ömrün boyu gölden!...
Kâbusu da vardır; kapılırsın gene hırsa
«Sandalyemi şayet biri altımdan alırsa?»
İnsan bu düşünceyle olur doğrusu sersem:
Bir gün koğulup sevgili tahtımdan inersem?
Seyreyle bayım halini, idbarını... Eyvah:
Düşman kesilir dost bile... Göstermesin Allah!
Endişe sarar kalbini, bir dem apışırsın
Sandalyene tekrar daha sağlam yapışırsın!...
Artık işe bakmaz, kurulursun üzerinde;
Ruhun dolaşır süslü hayâl ülkelerinde!...
Dersin: «Bunun üstünde ömür öyle güzel ki;
«Kalkmam... Oturur, boş bularak, başkası
belki!...»
Sen böyle uyurken; çekerek bunca cefayı,
Sandalye çöker yerlere... Gördün mü sefayı!...
Dehşetle düşersin ona bir parça temasla,
Tamirini vaktinde akıl etmedin asla!...
Tarihe göz at! Böyle değişmiş nice şartlar,
İnmiş oradan güçlü Sezar'lar, Bonapart'lar!...
En mutlusu topraktaki namuslu hayattır!
Koltuk mu? Sakat, hepsi bu âlemde sakattır!..

— Atabey: «Vatandaştan Metro vergisi alınacak» dedi. —

«İşsizlik sigortası!»

RAMAZANİYELİK (MEDDAH)

Efendim, Ramazanda iftardan sonra, Ramazan eğlenceleri olan bir yere gittik... Bir de meddah seyrettik. Size anlatmayı çok istiyorum ama, bizim devrimizin çok gerisinde kalmış olan bu mizah konusu bilhassa taklit ustalığına dayanıyor... Gördüğümüz kadarıyla bir modern meddahı anlatmaya çalışacağım:

Çeşitli gösterilerden sonra ortaya boynuna mendil sarılı bir adam çıktı... Çıkmasıyla «Yangın vaaaar» diye bağırması bir oldu. Herkes korkuyla yerinden fırlayınca, bir iskemleye oturdu:

«Öyle değil efendim, benim içim yanıyor. Allahını seven, mübarek Ramazan yüzü suyu hürmetine bir bardak su versin... (İçin neden yanıyor?) derseniz, anlatayım... Efendim, benim kaynanam birazcık Ermeni... İkidebir topik yapoooor. Bize misafir geldi de... Baldızımın kocası Karadenizli. O da celdu... Bizim birader de Urumeli'nden, «Te be susak ağızlılar, sizi özlemişim be» deyip çıkagelmez mi?...

Şimdi evde kimse kimseyi pek anlamıyor...

Kaynanam: «Ka ne isteor bu?» dedikçe:

«Sen ne teysun? Ha pen konuşayrum daa...» lâfları biribirine karışıyor.

Ben tercümanlıktan bıkıp hamama gittim.

(Bir anda sahne arkasında kaybolup, belinde peştemal, ayağında takunya döndü).

«Nah işte böyle... Bir güzel keselendim. Takvim yaprağı gibi döküllüp, maaş bordrosuna döndüm... Epey kilo kaybetmişim. Pantalonu bir türlü giyemem...

(Gene bir an kaybolur. Koskoca göbekli bir adama göre biçilmiş bir pantalonla görünür. Pantalon durmaz... İkidebir düşer... Bizimki eliyle çeker... Kemer yok... Peştemalı beline sarar, gene durmaz... Hikâyeye devam eder.)

«Nihayet natırın pantalonunu ariyet alıp eve döndüm. Haaa... Hamam ve bendenizin kılık kıyafeti deyince aklıma bir fıkra geldi, önce onu anlatayım...

Çok eski devirlerde, Arap zabitlerinden biri, hamama gitmiş...

(Bir saniyede gider, kılık değiştirip gelir. Sırmalı bir elbise giymiştir.)

Sonra efendim, çıkarken hamamcı Musevîye:

(Arap şivesi taklidiyle)

«Hamaaam tayyip, velâkin paraam gayyip» der. Aslında parasının filân kaybolduğu yok... Aklınca Musevîden para talep edecek.

(Bu sefer Musevî şivesini taklitle:)

«Emanaaat altina alaydiniz. Baaana ne?»

Olay bir kere daha tekerrür eder. Gene aynı konuşma geçer:

«Hamam tayyip... Velâkin, nukut fasl-ı sâni gaip...»

Musevî hamamcı da cevabı tekrarlar.

Üçüncü sefer Arap zabitin, bu defa sahiden donuna varıncaya kadar her şeyi yürütülmemiş mi?... Bir sırmalı kılıcını bırakmışlar... Hamamdan çıkarmak zor. Görünür. Ötekileri bohçalayıp tüymüşler. Bizim zabit yıkanıp kabinesine dönmüş. Bi de baksın ki, kılıcından başka şey kalmamış... Hemen sırma kemerli koca kılıcını kuşanmış. Kılıç bir yandan sallanır. Bizimki anadan doğma, sallana sallana gitmiş: «Bak hamamcı» demiş. «Bir şekl-i azîm... Şikâyet etmiyorum. Lâkin söyle, ben hamama bu kılıkta mı geldim?»

Eveeeet... Eve döndüm. Herkes biribirini yanlış anladığı için bir keşmekeştir gidiyor... Nihayet patladım:

«Yahu, burası Türkiye» dedim. «Nedir bu kargaşalık? Biribirinizin dilinden anlamıyorsunuz!..»

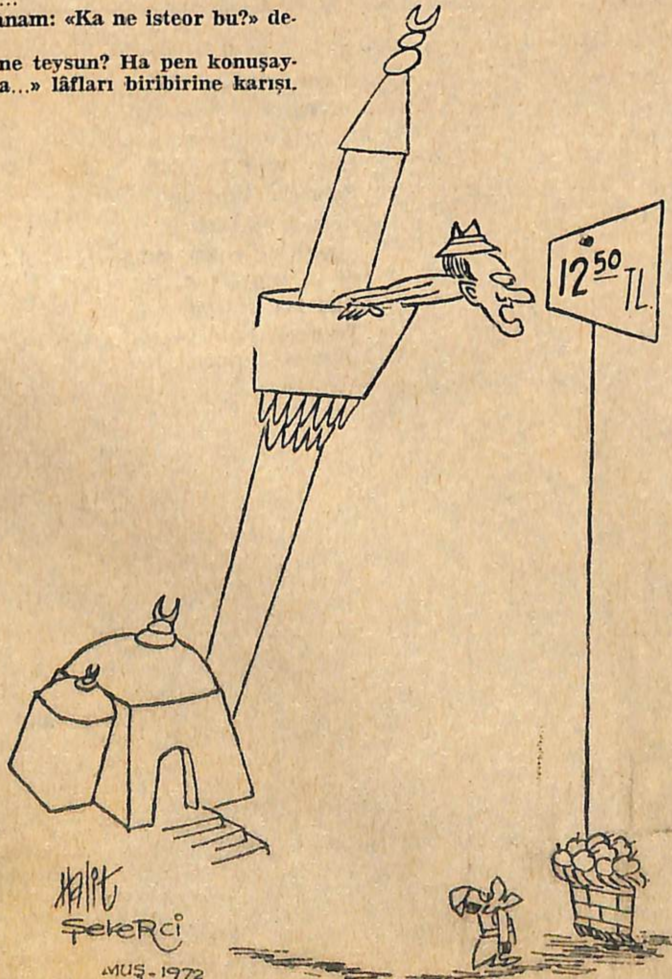
Hepsi birden atıldı:

«Zaten ondan anlaşamıyoruz ya...» dediler.

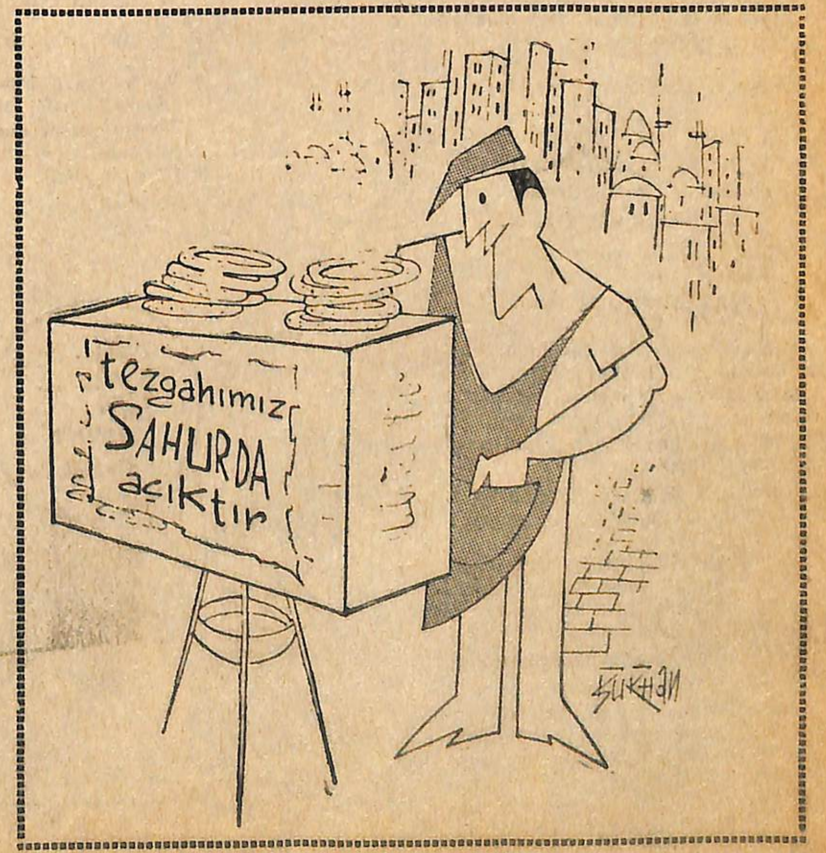
Her ne kadar sürç-i lisan ettikse affola... Onu da dili sürçenler düşünsün...

Bizim Ramazan eğlencesi böylece bir başka kılığa döndü... Ne kadar meddah varsa... dememek için kendimizi güç tuttuk...

Yaman KORUR

— Memleketimizde okumak güçleşiyor. —

yedi

PAZARTESİ :

Affet oruç bozanı
Koy ortaya kazanı
Sahurla, dört öğüne
Çıkardık Ramazanı.

* * *

Hava parası

208 parlâmenterin imza koyduğu «Emeklilik Tasarısı» biraz yanlış anlaşıldı galiba.

«Dört yıl hizmet et, ömür boyu geçim derdinden kurtul; bu ne iyi meslekmiş böyle?» diyenler var.

«Halkın çektiği sıkıntıyı hafifletmekle görevli olanların, kendi refahlarını garantilemek amacıyla kanun çıkarmaları bayağı düşündürücü» diyenler var.

«Haksızlık» diyenler var, «Sorumsuzluk» diyenler var.

Oysa isteklerinde bal gibi haklı adamlar.

Emekliye ayrılan en yüksek devlet memurunun eline geçen para: 12.600 lira.

Eh, bu da bir parlâmenter maaşına yakın galiba. Üstelik bir politikacının emekliye ayrılması için ille seçimi kaybetmesi gerek.

Kaybeden, kazanana koltuğunu devrederken karşılığında para alırsa, buna «Emekli maaşı» mı derler mübarek?

SALI :

Etten kestik umudu
Balık nesli kurudu
Gelinlik fiyatına
Çingene palamudu.

* * *

Kim kimi doyuracaktı?

Gazetelerde, yurt dışına çıkmak için sıra bekleyenleri hayâl kırıklığına uğratan bir haber:

«Almanya, yabancı işçiye doydu.»

Tersini bekliyorduk oysa...

Almanya kahvaltıyla idare etse de, biraz da işçiler doysa...

ÇARŞAMBA :

İftar geçti hurmayla
Sahur, hayâl kurmayla
Sabah diş fırçaladık
Sapı kırık zurnayla

* * *

Ona alışkınız da...

Hava kirlenmesi konusunda çalışmalar yapmak için Ankara'ya dâvet edilen Amerika'lı uzman, başkentte tüten kalorifer bacalarını görünce hayretle sormuş: «Bu havayla nasıl yaşıyorsunuz?»

Konusuyla ilgili olduğundan havayı görmüş, havayı sormuş adamcağız.

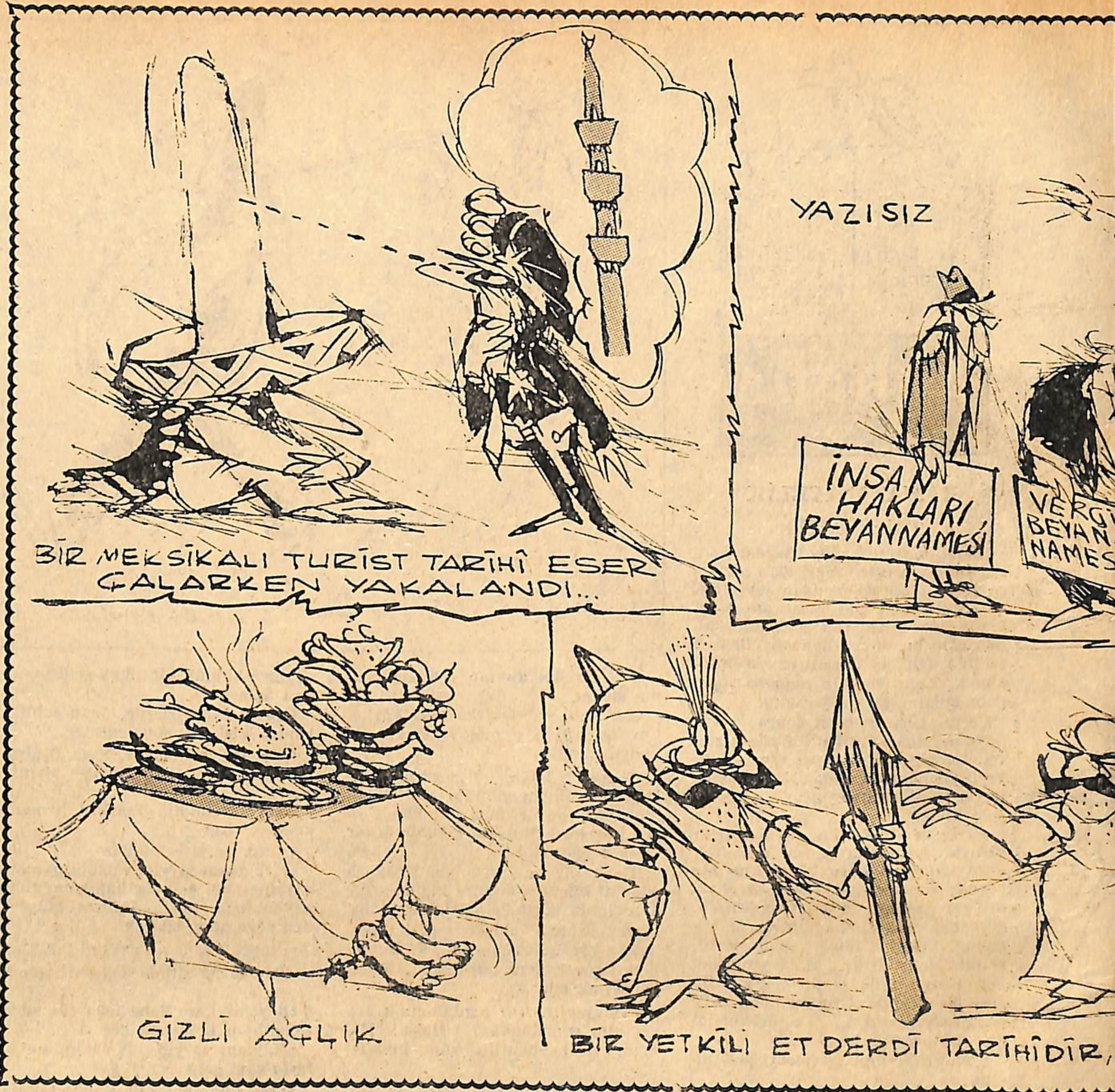
Yanında bir de iktisat uzmanı olsaydı da, aylık kazancımızı görseydi, sanırız aynı anda her ikisinin ağzından iki ayrı soru çıkacaktı:

— Bu havayla nasıl yaşıyorsunuz?

— Bu parayla nasıl yaşıyorsunuz?

Zaman zaman biz de aynı soruyu sorar dururuz kendimize. Sorarız ya, hiç birimizi ilgilendirmez havanın pası, kiri...

Mikroba alışkın olduğumuzdan daha ziyade ikincisi ilgilendirir fakiri.

Bulaşık yıkıyordu, mutfağa gidip sordum:

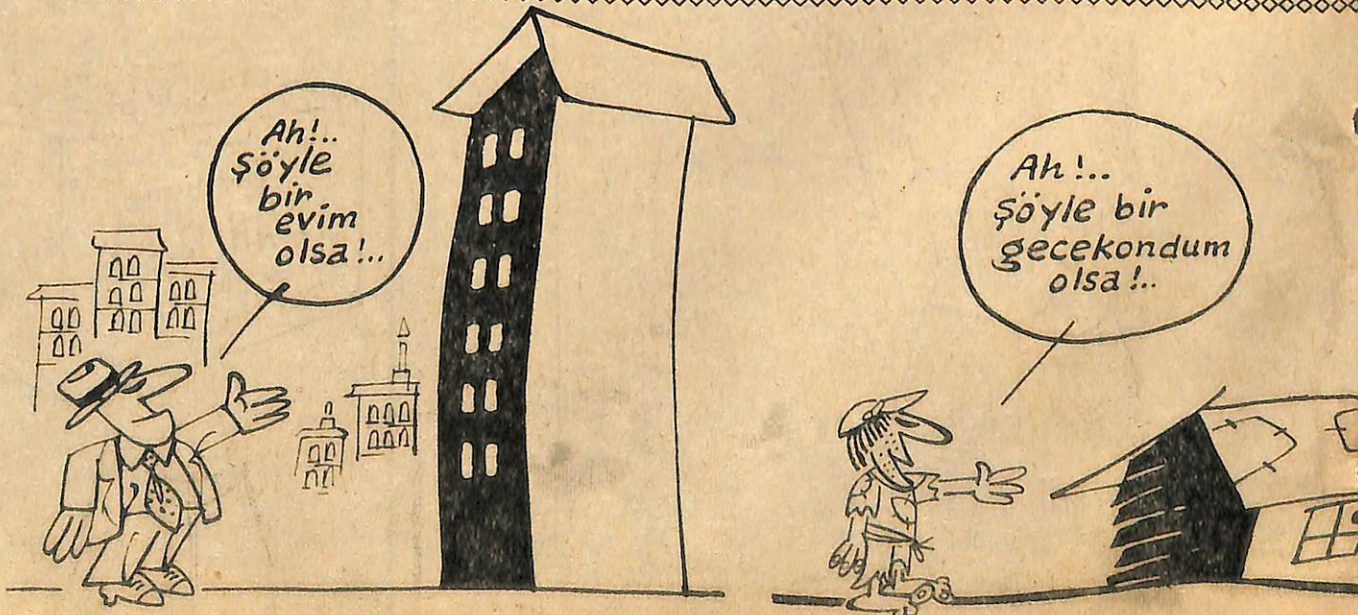
— Hanım söyle nerdeyiz?
— Şaşırdın mı sen adam
Elbette ki evdeyiz.

Tuhaf tuhaf yüzüme bakarak devam etti:

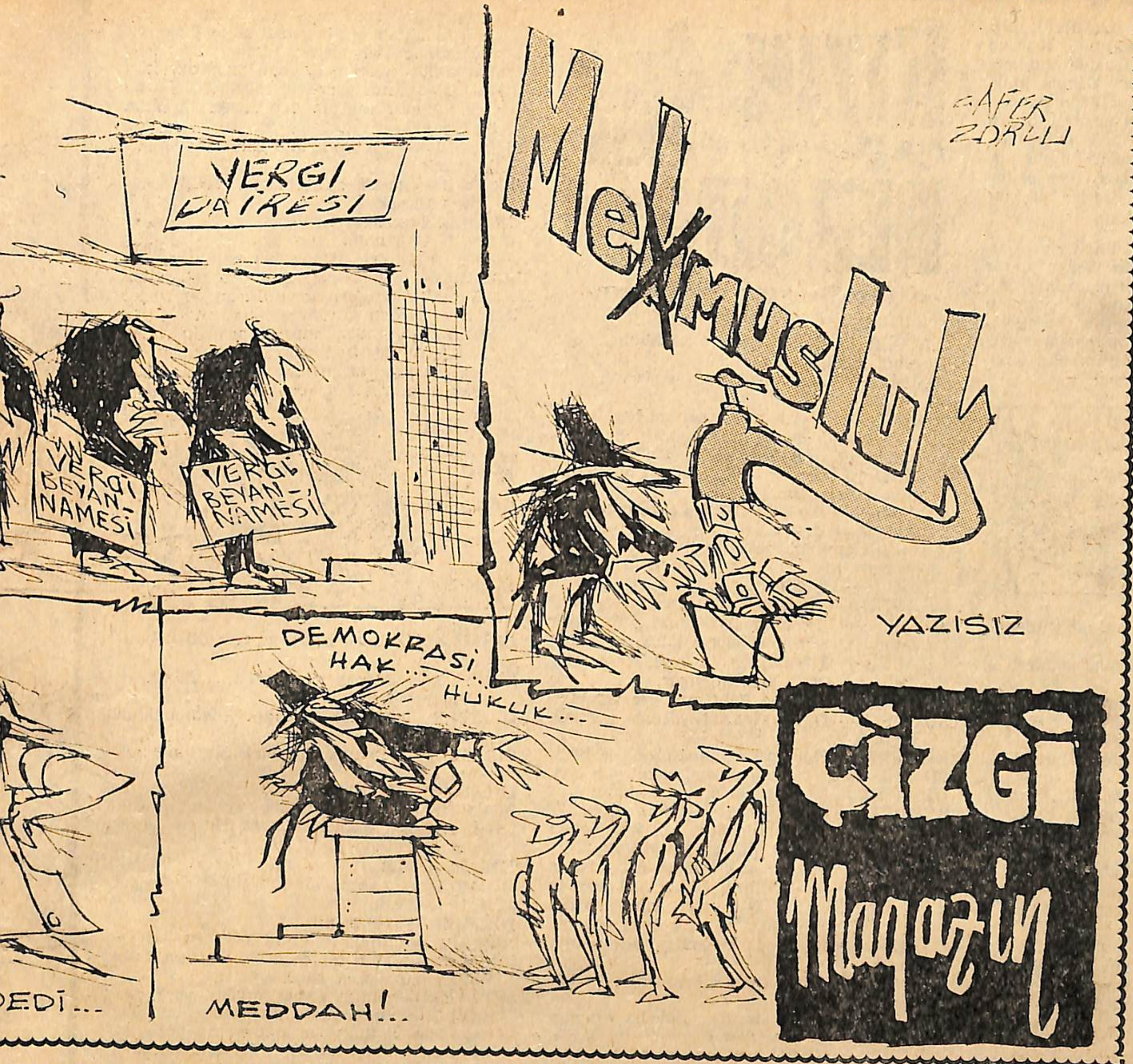
— Oruş sana dokundu
Bir daha oruç tutma
Acayip sözler edip
Başımı da ağrıtma.
— Oruçtan değil yahu

Soruşumun sebebi,
Mutfakta iş yaparken
Radyoyu duymazsın ki.
Biraz evvel başladı
Ramazan Programı
Bulaşık yıkamanın
Şimdi hiç sırası mı?
Bırak kalsın bulaşık
Olmazsa ben yıkarım,
Tertemiz eder, sonra
Güzelce kurularım.

RAM
PROG

KONUT SIKINT

AN

AMI

Bu tesirli sözlerle razı oldu gelmeye
İkimiz de başladık radyoyu dinlemeye.
Orkestra çalıyor en oynak tarafından
Şarkı söylüyor bir kız hem de kabaklısından:

«Kabağı da boynuma takarım aman
Hovardayı gözden çakarım hey
Bana da mangiz verirsen aman
Sana da göbek atarım vay.»

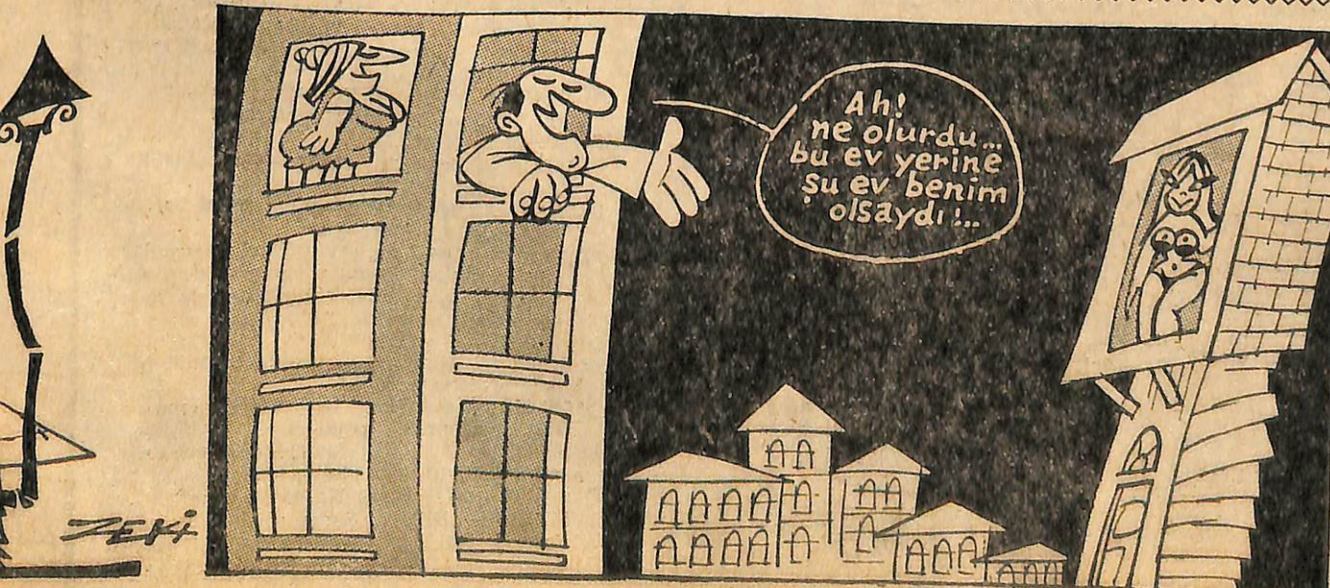
Kabaklı ve göbekli Ramazan Programı
Şeftaliye geçiyor radyonun sanatkârı!..

«Kabak da pişti tuz ister
Anne benim canım kız ister
Kız olmazsa dul olsun
Şeftalisi bal olsun..»

Hanım birden kapattı radyonun düğmesini
Dedi:

— Anladım şimdi sorunun sebebini.
Çevirirsin düğmeyi huzurunu bulursun
Sulukule'ye gitmez yine evde olursun.

T. Tamer AKALIN

ÇEKİLİYOR!

gün

PERŞEMBE :

Yaptık işte hazanı
Çek kerata cezanı
İki pula okuttuk
Akıl ile iz'anı.

* * *

Geri kalan yıllar

Açıklamayı okumuşsunuzdur belki. Dünyanın kuruluşundan bu yana geçen 3.400 yılın, sadece 204 yılını barış içinde yaşamış insanoğlu.

O 204 yıllık barış da, bildiğimiz barışlardan değildir her halde. Ya cephane bitmiştir, ya araya hafta sonu ile bayram tatilleri girmiştir.

Hani o kadarcık dinlenme fırsatını da bulmamış olsaydı insan dediğimiz mahlûkat, kimde kalırdı dövüşecek takat?

CUMA :

Bir dert ki dizi dizi
Eritti hepimizi
Sizi yıktı bekârlık
Evlilik yaktı bizi.

* * *

Duydularsa

Birleşmiş Milletleri içinde bulunduğu mali bunalımdan kurtarmak amacıyla piyango düzenlenmesi düşünülüyormuş.

Bunun, teklif sahiplerinin kendi buluşları olmadığına kalıbımızı basarız.

Hangi hinoğlu hin akıl ettiyse etti, bizim TRT'nin reklâm spotlarını dinledi. Bir, kalkınma çabası içinde olduğumuzu duydu, bir, piyangoya ne kadar önem verdiğimizi devlet radyosunun yayınlarından gördü, koca örgütü kurtarmak için piyangoculuğa gidilmesini salık verdi!

CUMARTESİ :

Ekmeği var, aşı var
Bir güzel traşı var
Bedeni kusursuz da
Akılsız bir başı var.

* * *

Tevekkel değil

«Saadet hapı» na, yılda 60 milyon liradan fazla para harcıyormuşuz.

Bu para, hapın getirildiği ülkeye gidiyor elbet.

Bir o kadar milyonu da yiyor «Padişah Macunu».

Boşuna kaçırmıyoruz uçkurun ucunu!

PAZAR :

Geldi pastırma yazı
Bırak artık şu nazı
Yarım ekmek, üç köfte
İdare et piyazı.

* * *

Nasıl yaşasın?

Avrupa'da yeni bir spor türü yaygınlaşmaya başlamış şu sıralar:
«Karada balık avı...»

Spora elverişli balıkçılar bulunsa bile, balığın karada işi ne demeyin. Hepsi karayı bulmaya çalışıyor. Altlarındaki arabayla çoğaldıkça denize uçan alıklar...

Ne halt etsin? Canını kurtarmak amacıyla hemen karaya vuruyor balıklar!

Vedat SAYGEL

KIZIN var mı DERDİN var

(İKİ PORSİYONLUK ORTA OYUNU)

★

HÜLÂSA: Dilâver beyin tek derdi, kızı Makbule'ye bir koca bulmaktır... Konağa türlü koca adayları geldiği halde Makbule hiçbirini beğenmemektedir. Aslında Makbule'nin kalbi, evin kâhyası İhsan'dadır... Dilâver bey bundan habersizdir... İhsan ve Makbule bahçede gizli gizli buluşmakta, bu buluşmalara evin uşağı Sümbül yardım etmektedir... İşte Dilâver bey salonda oturmuş, kendi kendine bu işe bir çare aramaktadır...

DİLÂVER — Ah ah... kız evlâdın var mı derdin var. Efendim şu bizim kerimeyi bir türlü başgöz, kaş göz edemiyorum... Kimi gösterdimse hepsine bir kulp bulup beğenmedi... En iyisi uşağım Sümbül'ü çağırıp bu işe bir çare bulmasını söyleyeyim:.. **(İçeriye seslenir)** Sümbül... Sümbüüüüül!...

SÜMBÜL — **(İçerden)** Beni mi çağırdınız?...
DİLÂVER — Yok başkasını...
SÜMBÜL — O halde başkasını gönderirim efendim...
DİLÂVER — Oğlum zatını dâvet ettim...
SÜMBÜL — Altını mı kirlettin?...
DİLÂVER — Yok, elinin körünü...
SÜMBÜL — Elleme kömürü yok... Rumeli kömürü getireyim mi?...
DİLÂVER — Oğlum beni sinirlendiriyorsun.
SÜMBÜL — Bu saatte simit mi yiyorsun?...
DİLÂVER — Gelirsem oraya seni fena haşlarım...
SÜMBÜL — Ben de yarın sabah işe başlarım.
DİLÂVER — Gel oğlum... Gel dâvet ettim...
SÜMBÜL — Demek beni çağırıyorsun?...
DİLÂVER — Tabii eminim...
SÜMBÜL — Hani senin adın Dilâver'di?...
DİLÂVER — Gir şu salondan içeri oğlum... Adamın asabını tahrik etme...
SÜMBÜL — **(Girer)** Sıkıştınız mı?...
DİLÂVER — Ne sıkışması?... Seninle biraz hasbihal edelim...
SÜMBÜL — Hasbiyanımlara mı gidelim?...
DİLÂVER — Hep lâfı tersten alıyorsun... Seninki nasıl kafa?...
SÜMBÜL — Otuzaltı numara... Kırkiki senedir kullanıyorum...
DİLÂVER — Gel şöyle yanıma iliş... Bende yangın var...
SÜMBÜL — Aman itfaiyeyi çağırayım...
DİLÂVER — Öyle değil oğlum... Şuramda bir yumruk var...
SÜMBÜL — Buzdolabında tomruk mu var?... Biz taşdelen içiyoruz...
DİLÂVER — Çarparım ha... Yâni derdim çok fazla...
SÜMBÜL — Vay beyefendiciğim, maşallah ayı gibisiniz...
DİLÂVER — Hööööst, höst... Sözüm meclisten dışarı derler.
SÜMBÜL — Gözüm mescitten çıkalı...
DİLÂVER — Yavrum benim bir kızım var ya?
SÜMBÜL — Ne kızı?...
DİLÂVER — Yâni kerimem Makbule... İşte onun için yanıyorum...
SÜMBÜL — Sizde kızılbaşlık mı var?...
DİLÂVER — Neden?
SÜMBÜL — İnsan kızına yanar mı beyefendi?
DİLÂVER — Yâni oğlum, kızımın bir türlü kendine eş seçememesine üzülüyorum... Kimseyi beğenmiyor... Ona bir türlü bir teke bulamadım...
SÜMBÜL — Teke bulamadınsa çifte buluruz...
DİLÂVER — Zevzekliği kes... Şimdi bir an önce kızımı birine vermem lâzım... Kime versem?...
SÜMBÜL — Bana ver...
DİLÂVER — Utanmaz arlanmaz...
SÜMBÜL — Yağlardan paslanmaz... Fena bir lâf mı ettik?... Yabancıya gitmesin...
DİLÂVER — Meselâ Mestan beye versem?...
SÜMBÜL — Onun ağzı kokuyor.
DİLÂVER — O halde Bahtiyar beye vereyim.
SÜMBÜL — O da altına işiyormuş... Annesi dedi...
DİLÂVER — Koca adam nasıl altına işer?...
SÜMBÜL — Git kendisine sor, ne bileyim ben.
DİLÂVER — İşte bu yüzden uyuz oldum...
SÜMBÜL — Aman bana yaklaşma geçer...
DİLÂVER — Yâni huzursuzum... Sen benim sağ kolumsun. O kadar emeğin geçti...
SÜMBÜL — Doğru, maaşımı hâlâ arttırmadın.
DİLÂVER — Arttırırım... Şimdi sen burada otur, düşün... Beş dakika sonra kızıma bir koca bul... Aksi halde kelleni yok bil.
SÜMBÜL — Zaten ben bu kelleyi beğenmiyorum...
DİLÂVER — Hadi ben çıkıyorum... İstihareye yat...
SÜMBÜL — Olur yatarım... Sabaha uyandır. **(Dilâver çıkar.)**
SÜMBÜL — **(Kendi kendine)** Şu adama nasıl yapıp da şu iki gencin biribirini sevdiğini söylemeli... Evvelâ kızı çağırayım. **(Seslenir)** Makbule hanım!...
MAKBULE — Efendim...
SÜMBÜL — Efendim diyen dilini yesinler... Bir daha efendim de bakim...
MAKBULE — Efendiiiim...
SÜMBÜL — Allah... Bittim...
MAKBULE — **(Girer)** Ah, Sümbül sen misin?
SÜMBÜL — Hayır benim... Otur, mesele mühim...
MAKBULE — Demek babam kabul etti...
SÜMBÜL — Hayır daha etmedi... Kabız da...
MAKBULE — Beni ne için çağırdın?...
SÜMBÜL — Sizi evlendirmek için birini bulmamı söylemedi... Ben şimdi bir çare buldum...
MAKBULE — Ne çaresi?...
SÜMBÜL — İzmit'in pişmaniyesi... Dinle... İhsan'ın kılığını değiştirip kendisini Kafdağlı Hurşit bey diye yutturacağız... Düğün olduktan sonra baban onun İhsan olduğunu anlasın boşver...
MAKBULE — Ah Sümbül sen bir hârikasın...
SÜMBÜL — Onun için beni müzeye koyacaklar... Şimdi sen git, ben İhsan'ı kılığına sokarım...
MAKBULE — Ah Sümbül gözüm sende. **(Çıkar.)**
SÜMBÜL — Benimki de bende... **(İçeriye seslenir)** İhsaaan!...
İHSAN — **(İçerden)** Haaaa!...
SÜMBÜL — Yuuuh hıyar ağa... Gel içeri...
İHSAN — **(Girer)** Geldim bahusus...
SÜMBÜL — Mahsus değil, sahiden gel... Şimdi beni dinle, sen artık İhsan değilsin...
İHSAN — Neden değilim?...
SÜMBÜL — Şundan bundan değilsin... Sen Kafdağlı Hurşit beysin... Çabuk şu esvapları giy. Şu bıyıkları da tak... Hadi ulan avanak... Lâfa da karışma...
İHSAN — **(Giyinirken)** Haaa, anladım tebdili kıyafet...
SÜMBÜL — Köpeklere ziyafet... Çabuk ol ulan, beyefendi geliyor...
DİLÂVER — **(Girer)** Sümbül damadı buldun mu?...
SÜMBÜL — **(İhsan'ı gösterir)** Bir tane buldum...
DİLÂVER — Bu kim?...
SÜMBÜL — Kafdağlı Hurşit... Ne sor ne işit.
DİLÂVER — **(İhsan'a)** Demek Hurşit beysiniz?...
İHSAN — Hııı...
DİLÂVER — Kızıma mı talipsiniz?...
İHSAN — Hııı...
DİLÂVER — Dilsiz misin?...
SÜMBÜL — Şimdilik dilini yutmuş... Heyecandan... Mahçup çocuk... Kızınıza talip olduğunu demin bana anlattı...
DİLÂVER — Şimdi neden anlatamıyor?...
SÜMBÜL — Pili bitmiş... Beyefendi, bu, kızınız için biçilmiş kaftandır... Şu boya, şu bosa, şu takma bıyıklara bakın... **(İhsan'a tekme atar)** Homurdansana ayı...
İHSAN — Hııı...
DİLÂVER — Âlâ... Beğendim... Bakalım kerimem beğenecek mi?... Makbulee... Makbuleee!...
MAKBULE — **(Girer)** Efendim babacığım... Aaa, burada erkek var...
SÜMBÜL — Numara yapma, sen onu tanırsın.
DİLÂVER — Kızım bak Kafdağlı Hurşit bey senin desti izdivacına talip oldu... Ona evet diyecek misin?...
MAKBULE — Bilmem ki, madem ki siz istiyorsunuz... Kısmetse olsun...
SÜMBÜL — Gördün mü akıllı kızı... Ağzının tadını biliyor... Bu iş oldu sayalım... **(İhsan'a)** Bizim iki mecidiyeyi unutma ha...
İHSAN — Hııı...
DİLÂVER — Pek de mahçup delikanlı... Oğlum Sümbül, hemen hazırlığa başlansın... Kuzular haşlansın... Kırk gün kırk gece düğün yapılsın...
SÜMBÜL — Kırk gün kırk geceye ne lüzum var... Şunu iki sene uzatsaydık...
DİLÂVER — Kes!...
SÜMBÜL — Yağlı tarafından olsun... Benimkine soğan koyma...
DİLÂVER — Hadi biz çıkıp iki genci başbaşa bırakalım, anlaşsınlar...
SÜMBÜL — Değil mi ya?... Tabii, hayvanlar koklaşaraktan, insanlar konuşaraktan anlaşırlar... Hoş bunlar biribirleriyle çoktan anlaşmışlar ya...
DİLÂVER — Ne dedin?...
SÜMBÜL — Hiiiç... Hızlı sesle düşündüm... Buyrun beyefendi...
DİLÂVER — Çıkayım bâri... Maşallah ne de güzel uyuştular... **(Çıkar.)**
SÜMBÜL — Asıl sen düğünden sonra gör gümbürtüyü enayi dümbeleği...
DİLÂVER — **(İçerden)** Ne dedin gene?...
SÜMBÜL — Hiiiiç... Sever misiniz kıymalı böreği dedim... — PERDE İNER —

Suavi SÜALP

— Gübre yolsuzluğuna el kondu. —

Sonradan GÖRMELER nasıl GÖRÜR?

nurettin türker

Dinleyelim ne dedi:

ODACI HÜSMEN EFENDİ SÖYLEDİ:

BİZİM bu dairede sonradan görmüş bir kişi yoktur. Hepisi, hepimiz dün ne görmüşsek bugün de aynısını görmekteyiz. Yalnız, bu kadar ısrar etmenizden anlıyorum ki, kulağınızın kenarında bi ıslaklık var. Bilemem mi sanırsınız? Evet, bizim müdür bey, bazı şeyleri sonradan görür. Neye şaştınız? Müdür bey... Amma, bak önce ben demek istemedim, siz açık verince mecbur kaldım. Soran, sual eden olursa sizi ele vereceğimi iyi bilin. Peki, şindi anlatayım.

Sabahleyin erkenden gelir, günlük tozumu, çöpümü, her bi şeyimi tamam ederim. Müdür beyi güler yüzle karşılar, odasına selâmetlerim. Varırım yanına, başımı şöyle etti mi «kahve gelsin» demektir, kahvesini söylemek için çıkarım.

Memurlar gelmeye başlarkene «zırt» bi zil. Müdür çağırır. Girerim içeri.

«— Hüsmen efendi...» der. «Şu camın kenarındaki toz nedir?»

Hemen silerim tozu. Az sonra «zırt» bi zil daha. Müdür:

«— Hüsmen efendi. Sömenin içerisinde bir karış toz.»

Ya sabır çekerim. Çıkarım ve kapıdan ayrılmam daha. Üçüncü zil nerdeyse geldi, gelecektir. «Zırt» gelir:

«— Hüsmen efendi. Koltuğun bacakları çamur içerisinde...»

Yahu, ayağının çamuru ile girer de koltuğa oturup bacaklarını sürersen n'olur? Üçü tamam ettik ya, gayrı zil sesini kesmenin sırası gelmiştir.

«— Müdür bey...» derim. «Geldiğiniz dakka her bi yanı konturol ettiniz. Heç bi şey çıkmadı. Şindi durup durup da bu toz, toprak çıkarmanız ağrıma gidiyor.»

Güler bu yol: «Hüsmen efendi» der. «Bilmez misin? Hanımın şerrinden kurtulayım diye kendimi dar atıyorum buraya. Aklımı toparlayınca sonradan sonraya görmeye başlıyorum.»

N'edersin. Ben kahrını çekerim, sağolsun çok iyiliklerini görmüşümdür. Amma, memurlar arasında kırılan, küfür eden, garez besleyenleri de var. Geçende bir memur, akşamdan imzalasın diye bir kaç yazı bırakmış masasına. Sabah, Müdür bey okumuş yazıları, çağırmış memuru «Aferin, çok güzel» deyip uğurlamış. Fakat, yazıları imzalamamış. Sonra, bu memur arkadaş beni çağırdı, aldım dosyayı, imzalanacak diye bıraktım müdürün masasına. Az sonra memur arkadaş müdürün odasına gitti. Sen tut, aynı «aferini» çek, gene imza atmadan adamı dışarı çıkar... Kim olsa kurar. Memur arkadaş da düşünmeye oturdu. Saatlerce cıgara üstüne cıgara. Neye, müdür beni kibarca yanından refuza etti diyor yâni. Biri gidip usulcana müdüre fısladı herhal. Müdür yazıları istedi, ben götürdüm. Sen tut kardaşım, en üsttekini imzala, öbürlerini geri gönder. Daha memur arkadaş dayanamadı, paldır küldür daldı içeri. Dinliyoruz:

«— Şu yazıların kusuru nedir beyefendi?»

«— Kusur yok efendim. Uygundur dedik ya.»

«— Birini imzalayıp diğerlerini kaç kez iade ettiniz.»

Müdür, kıkırdar gibi güldü:

«— Şu imza yerini niye saklıyorsunuz bilmem ki...» dedi. «Anlaşılan, hepiniz sonradan göreyim diye söz birliği ettiniz. Getir, getir...»

Memur arkadaş ne desin, ben ne deyim efendi?

Hani, geçen yılki büyük olay olmasa bu müdür bize eziyet etmek için mahsus yapıyor diyeceğiz. Değil valla. Sonradan görme hastası... Onu da deyivereyim:

Geçen yıl müfettiş gelmiş, bi va tandaş gibi sessizce müdürün odasına girip karşısına oturmuş. Ayıp olmasın diye de «müfettişlik hüviyatını» da müdürün önüne koymuş. Müdür, sözde bakmış, bakmış hüviyeti okumuş. Amma demiş ki:

«— Söyle bakalım, sıkıntın nedir?»

Müfettiş kaşıyla, gözüyle hüviyetini işaret etmiş. Seninki gene okumuş, gene sormuş:

«— Söyle bakalım, sıkıntın nedir?»

Müfettiş kaşıyla, gözüyle hüviyetini işaret etmiş. Seninki gene okumuş, gene sormuş:

«— Anladık. Kaş, göz edeceğine dilini çöz be adam. Oyunculuğunu başka yerde...» derken, nasılsa bu kez okuyuvermiş hüviyeti. Okumasıyla da bir fırlasın ayağa. Kapısını açtığı gibi «Müfettiş bey... Müfettiş bey...» diye dairede tur atmaya başladı. Hızını kesip, herhal tekrar adamın odasında beklediğini hatırlamış olacak ki düğmelerini ilikledi, boynunu büktü öyle vardı yanına.

Bir süre sonra kulak kabarttım. Millet benden habar bekliyor.

«— Sizi sonradan görmedim de fem...» diyordu. «Acaba, hakiki müfettiş olup olmadığınızı anlamak için bir prova yaptım. Uyanık olmalıyız fem. Yirmi küsur yıllık memuriyetimin çirkin bir tecrübesi kabul edin lütfen...»

N'etti müfettiş bey anlayamadık. Bir şey olmadı ki müdür hâlâ başımızda.

Nurettin TÜRKER

Ferit Melen, Parti Başkanlarıyla «Yuvarlak masa toplantısı» yapıyor. — Gazeteler —

— Ne var, ne yok Kerim bey?..

— Valla yuvarlanıp gidiyoruz işte!..

Melen, «Fiyat seviyesi sağlanacaktır» dedi. — Gazeteler —

— Dikkaat! Hizaya geeel!..

PARTİLERE DEYİŞLER

HOROZ PARTİSİ:

Horozun sesine bak,
Horoz, nağmeyi bırak
Tavuk sesi değildir
Duyduğun her gıt - gıdak.
Horozun ibiği al,
Kümeste odur kıral
Erken öten horozun
Sonunu satırdan al.

AT PARTİSİ:

Hak milletin, «Oy» senin
Gölgedeki boy senin
Ufuklara uçmaya
Hazırlanmış tay senin.
Talih kuşu satılmaz
Başa konmuş, atılmaz
Bu «Koltuk» senin hakkın
Kimseye bırakılmaz.

KOÇ PARTİSİ:

İktidarda gözün çok,
TRT'de sözün çok
Parmakların az ama
Elindeki «Koz»un çok.
Bayramlarda satarlar,
Mavi boncuk takarlar
Sevdiğini bulanlar
Koç'u kurban adarlar...

KİRPİ PARTİSİ

Her gün düşüyor sayı,
Tuttukça fukarayı
Biraz da kendine bak
Bırak şu doğurmayı.
Umutla bekleyen çok
Yayı çekecek mi yok?
Hedefine varmalı
Paslanmadan «Altı ok».

BENİM PARTİM:

At gibi şahlanamam
Kartal gibi uçamam
Koç olup tos vuramam
Hiç de horozlanamam
Ben kediyi severim
Partisine girerim
Kasap vitrinlerini
Doyarak seyrederim...

Fikret YILMAZ

DAHA beni karşısında görmesiyle hal hatır sormadan, çevresindekilere:

— Çok şükür bu mesele de kendiliğinden halloldu arkadaşlar, demesi bir oldu. Dağılabilirsiniz.

Kim olduklarını bilmediğim kalabalığın dağılmasını beklemeden yapıştı elimdeki valize:

— Çok sıkışık olduğumuz bir sırada geldin.

Ulan mâdem sıkışık durumdaydın, «Üç günlüğüne olsun gelip, kasabamızın göz kamaştırıcı güzellikleri arasında dinlenmek istemez misin?» diye neden mektup mektup üstüne gönderirsin?

Alındığımı yüzümden mi anladı, ne; telâşla önündeki kâğıda birtakım notlar alırken devam etti:

— Fakat sen oturup dinlenmene bak. Hani pek meşgul olamazsam kusurumu bağışlayasın diye söyledimdi. Gelişin, tam bayram sıkışıklığına rastladı da...

Şeker Bayramından söz ediyor sanmıştım. Oysa adını ettiği bayram, daha başkaymış. Önündeki kâğıda bir göz atıp:

— Yarın, üç bayramı birden kutlayacağız, derken fırladım oturmak üzere olduğum iskemleden:

— Eh, bana müsaade öyleyse. Bayramsız bir tarihte gene uğrarım.

Kolumdan tutup oturttu yeniden:

— Ölsen bırakmam! Kırk yılda bir gelmişsin... Buraların tadını çıkartmadan, yol yorgunluğunu üstünden atmadan gönderir miyim? Hani kasabayı güzelleştirme ve tanıtma derneği başkanı olmasam, «Bana ne?» diyeyim ama, sorumluluk altına girdi mi bana ne diyemiyor insan.

Bu bayramların ne bayramı olduğunu sordum.

— Topu topu üç günde yedi bayramımız var canım, dedi. Yarın sabahtan, düşman işgalinden kurtuluşumuzu kutlayacağız. Öğle üzeri «Okuma Bayramı» nı kutlayacağız. İkindiye doğru «Yerli ürünleri tanıtma ve kullanma bayramı» yapacağız. Bölgesel bir bayramdır bu. Saat akşamın beşinden ertesi sabahın sekizine kadar mola; dokuzda hükûmet konağının önünde herkes hazır ola! Öğleye kadar Hükûmet Konağının kuruluşu kutlanacakmış öğleden sonra «Dil Bayramı» yapılacakmış.

Yorgunluktan kapanan gözlerim, omuzuma vurmasıyla açıldı:

— Akşamın beşinden sabahın sekizisine kadar mola, sekizbuçukta çıkılacak yola. O gün de, ikişer saat arayla iki bayramımız var: Biri, vilâyet oluşumuz; ikincisi, sanayileşmenin ilk adımı olarak alandaki değirmeni kuruşumuz... Küçük yerin bayramından ne olacak? Bitti işte...

— Desene epey hareketli günler göreceğiz...

— Seni eğlendirerek dinlendirirsem, ne mutlu bana, diyerek sırtımı okşadı. Bayram deyip geçme, bayağı güzel olur bizim buranın bayramları haa... Geldiğinde hazırlıkları gözden geçiriyorduk. Programı öğrenmek ister misin?

Nasıl olsa göreceğimiz bayramların programını öğrenmenin ne gereği vardı? Fakat içim öylesine geçmiş ki, «Zahmet etme» bile diyemedim.

Çarşaf gibi bir kâğıt çıkardı cebinden:

— Kurtuluş Bayramına malûl gazilerden kurulu temsilî milis kuvvetlerinin ateş ederek kasaba alanına girmesiyle başlanacak. Sonra düşman birliklerinin ezilişi canlandırılacak. Daha sonra kahramanlık şiirleri okunacak, ateşli nutukların atılmasıyla bayram sona erecek. Okuma Bayramına gelince: Gene milis kuvvetlerinin dört bir tarafa ateş ederek kasaba alanına girmesiyle tören başlayacak. Okulun önünde hilâfetin nasıl yıkılıp, yeni harflere nasıl geçildiği halka anlatılacak. Şiirler okunacak, okumanın önemini belirten uyarıcı konuşmalar yapılacak. İkindi üstü kutlanacak bayram milis kuvvetlerinin ateş ederek kasabaya girmesiyle başlayacak, yerli ürünlerin korunması, kullanılması ve tanıtılmasıyla ilgili konuşmalarla son bulacak. Derken mola...

Omuzuma bir elin dokunmasıyla gözlerimi açtım ki, dışardan duyulan silâh seslerine halkın telâşı; onların telâşına atların kişneyişi karışmış, ana baba yerine dönmemiş mi ortalık! Hele arkadaşın paniğe kapılmış halini görüp de, oturduğun iskemlede uyuklaman mümkün değil!

— Aman beni sağ sâlim istasyona götür! diyerek valizimi kaptığım gibi fırladım yerimden! Milis kuvvetleri kasabaya girecek derken yeniden işgale mi uğradık, ne?

Oğlan soluk soluğa cevap verdi:

— Çok şükür şimdilik öyle bir tehlike yok.

— Peki, bu duyulan silâh sesleri, nal sesleri, insan sesleri ne?

— Milis kuvvetleri kasabayı kurtarıyor.

— Yahu, az önce programı okuyan sen değil miydin?

O imiş.

— Program bitmeden bayram mı başladı yâni?

Değilmiş. Programı yarılamadan bakmış ki, ben kendimden geçmiş mışıl mışıl uyuyorum, «Bırakayım da çocuk rahatına baksın» demiş. Ve ben oturduğum iskemlenin üstünde koca geceyi geçirmişim, haberim yok!

— Peki, sendeki telâşın nedeni?...

Nasıl telâşlanmasınmış çocuk? Ata bindirecek yeterince ihtiyarı bulmuş, kahramanlık şiirleri okuyacak kimse yok. Haydi rica minnet okulun tek öğretmenine bu işi kabul ettirmiş, bu kez günün anlam ve önemini belirtecek ateşli konuşmalar yapacak bir Allahın kulu yok!

— N'olur beni bu müşkül durumdan kurtar diyerek girdi koluma. Nasıl olsa çektiğin rahat uykudan sonra yorgunluğu atmışsındır üstünden.

Şöyle bir kımıldadım, dirseklerimi masaya dayayıp uyumaktan belim tutulmuş, iskemle oturacak yerime yapışmış:

— Bilmem, kıvırabilir miyim?

— Kıvırırsın, kıvırırsın... Hem göreceksin, yapacağın iş zerre kadar yorgunluk vermeyecektir sana. Hem eğlenecek, hem dinleneceksin.

Arkadaşın yardımıyla iskemleyi söktük yapıştığı yerden.

— Birader hazırlığım da yok, haydi kürsüye çıktık diyelim; ne söyleyeceğiz millete?

Yapıştı bizim bel kemerine, düpedüz pantalonumuzu sıyırıyor oğlan:

— Hazırlık işini bana bırak, dinlenmene bak sen. Dönüşte, dilediğin gibi dinlenemediğini duyarsam vallahi gücenirim!

Güç belâ pantalonu çıkarıp, bir potur geçirdi ayağımıza:

— Dur, oynatma kollarını... Dinlenmene bak sen...

Biz dinlenirken aldı ceketi sırtımızdan bir cepken kondurdu omuzlarımıza:

— Allahaşkına oyuncu kadınlar gibi kıvırıp durma; dinlenmene bak, diyerek allı morlu bir kuşak belimize, bir kalpak kellemize:

— Haydi dedi, tamamsın!

— Yahu ne söyleyeceğiz kürsüde?

— Millet ağzına değil, görünüşünün bayramın ruhuna uygun olup olmadığına bakar, dedi. Bir iki güzel lâf da ettin mi...

Ettik ya, kurşun seslerinden bizim ettiğimiz lâflar duyuldu mu bilmem!

Öğle tayınımız olan bulgur aşıyla ayrandan sonra:

— Şimdi odana dön, doya doya bir dinlen bakalım, dedi. Tam yarım saatlik tatilin var.

Hay Allah razı olsun! Herif işini bulmuş, karnını doyurmuş, istese bu tatili de vermez.

Bir bayram daha var ya, soyunup giyinmesiyle zaman kaybetmeyeyim diye üstümdeki potur cepkenle çöktüm iskemleye. Tam dirseklerimi masaya dayadım, uyumak üzere başımı yerleştirirken:

— Bakıyorum dinlenme fırsatını hiç kaçırmıyorsun, diyerek daldı içeri. Nasıl, iyi uyudun mu? Haydi, kalk da hazırlayayım seni. Bayram başladı, başlayacak.

Sözünü bitirmesini beklemiş milis kuvveti. Cümleyi tamamlamasıyla silâhlar patlamaya başladı.

— Hazırız ya...

— Bu kılıkla okuma bayramına katılamazsın ki... Her günün ruhuna uygun bir giyimi vardır.

Kısa bir striptiz programıyla sırtımdakileri atıp yeni getirdiklerini kuşandık güzelce. Aynaya baktım, ohoo, 1923'lerin tam bir kalem efendisi olmuşum. Nasılsa silâh seslerinden söyleyeceklerinin anlaşılmasına imkân yok kıyafeti değiştirdik mi, bir shov programına çıkan gazino oyuncuları gibi fırlıyoruz kürsüye.

İki bayram arasının boşluğundan yararlanıp, elime tutuşturulan peynir ekmeği iştahla yerken:

— Nasıl, buraların bayramı renkli ve dinlendirici oluyor değil mi? dedi.

Mesleğine bağlı bir aktör pozunda sordum:

— O faslı hiç açma. Şimdi hangi kılığa gireceğiz onu söyle sen?

— Kutlayacağımız, Yerli Ürünleri Tanıtma ve Kullanma Bayramı olduğuna göre, ruhuna uygun bir giyiniş bulacağız elbet, dedi. Şu İspanyol paça pantalonu tak bakalım bacağına...

Taktık.

— Şu İtalyan kravatını bağla boynuna...

Bağladık.

— Şu Barseleno şapkayı geçir kafana...

Geçirdik.

— İngiliz kuponundan yapılma şu ceketi de bir giy bakalım...

Giydik.

Beğendiğini belirten bir ıslık çaldı:

— Namussuzum kral oldun! Şu Fransız pürosunu kolay bulacağın bir yerine koy tamam mı? Tütün konusuna geldiğinde, çıkarır yakarsın. Gâvurların tütünden neler yaptığını anlasın millet.

Akşamı nasıl yaptığımı, iskemlenin kuru tahtasının üstünde başımı kollarıma dayayıp, nasıl bir uyku çektiğimi bilmiyorum.

İkinci günün bayramına yetiştirmek için arkadaş odaya girdiğinde, arkasında tanımadığım biri daha vardı. Ve bizim arkadaşa:

— Mâdem bu kadar hünerleriniz var, şu küçücük yerde kalıp her gün bayram yapacağınıza, şehre gelip gazinolarımın birinde arkadaşınızla shov'a çıksanıza, diyordu. Hem kısa zamanda bir şöhret olur çıkarsınız, hem birkaç ayda dünyanın parasını kırarsınız!

Bizimkinin ne cevap verdiğini anlayamadım ama, uykumun arasında bana:

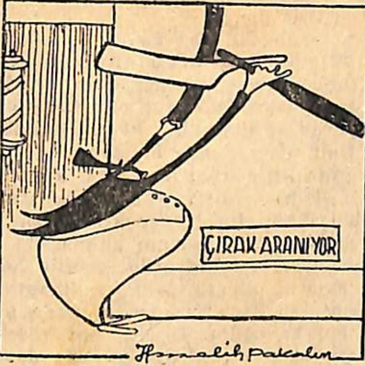
— Nasıl, iyi dinlendin mi? dediğini duydum. Önümüzde dört bayramcık daha kaldı. Onları da atlatıp evine döndün mü, eminim gelecek yılın bayramlarını dört gözle bekleyeceksin. Haydi şimdi kalk da, sabahın ilk bayramına hazırlayalım seni.

Vedat SAYGEL

— Huzur evleri açılacak. —

Sizin için

Yazılı

(Melih PAKALIN)
Itri Dede Sok. No: 34 Samanyolu Ap. Kızıltoprak/KADIKÖY

ŞARKILAR VE YANKILARI

«Ömrümce hep adım adım...» (EVLİYA ÇELEBİ)
«Seni ben ellerin olsun diye mi sevdim?...» (MEMUR ve MAAŞLI)
«Madem ki gidiyorsun bırakıp burda beni...» (OTOBÜS DURAĞI)
«Gel kardeşim elini ver bana...» (MANİKÜRCÜ)
«Avuçlarımda hâlâ sıcaklığın var...» (VEZNEDAR)
«Giremezsin demedim mi?...» (FİKS MENÜ 95 T.L.)
«Çatılmış kaşlarınla bana düşman gibisin...» (PERSONEL KANUNU)
«Aşkın kanununu yazsam yeniden...» (DANIŞTAY BOZAR MI?)
«Doyulur mu, doyulur mu cânâna doyulur mu?... (PEHRİZDEYİM)
«Nasıl geçti habersiz...» (0302 Man)

Oktay ÖZBERK
Çarşıbaşı mahallesi Namık Kemal İlkokulu karşısı No: 3 SİVAS

Yazısız

(Abdullah ORHAN)
Gazi Eğitim Enstitüsü Bölümü III - A 275 — ANKARA

HAK EDİLMİŞ TOKAT

Otomobille yoldan geçen yolcu, bir ağacın kenarında oturmuş ağlayan ihtiyar bir köylü gördü. Arabasını durdurup sordu:

— Niye ağlıyorsun ağa?

İhtiyar hıçkırıklar arasında:

— Babam tokatladı beni! dedi.

— Baban mı? Kaç yaşındasın sen?

— Yüzbeş!

— Ya baban?

— Yüzotuz.

— Peki neden dövdü seni baban?

— Kabahat bende, büyük babama dilimi çıkardım da ondan!

Savaş TÜREL
Kültür Sok. 5 - B. Tandoğan meydanı. ANKARA

GAFLET MESELESİ

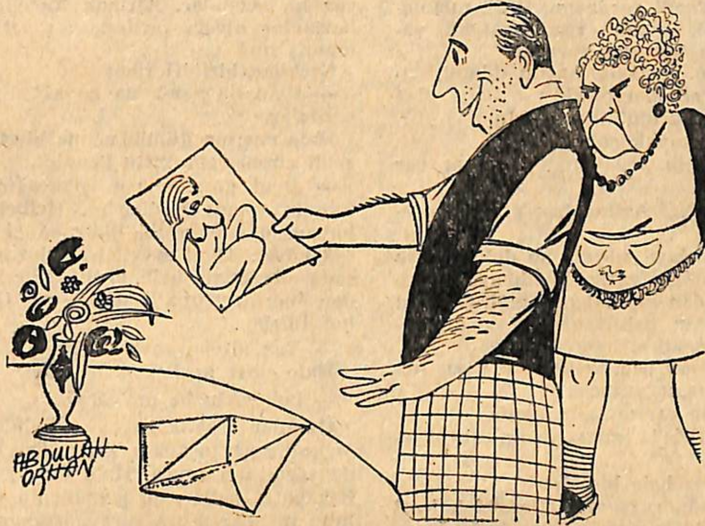
Mahkemede bir zina dâvası görülüyordu. Sanıklarla dâvacının pek teferruatlı birtakım cinsi meseleleri sayıp dökeceklerini anlayan hâkim, dinleyicilere dönerek yüksek sesle:

— İffetli bayanların salonu terketmelerini rica ederim, dedi.

Salonda bir kımıldama oldu, ama herkes yerine biraz daha kuvvetli yerleşti. Tek kadın dışarı çıkmamıştı. Bunun üzerine hâkim, mübaşire döndü:

— İffetli kadınlar çıktı, şimdi ötekileri çıkarın dışarıya, dedi.

Necdet YILMAZ
Aksu İlköğretmen Ok. memur ANTALYA

— Bombalı mektuplar çoğaldı. —

PRATİK TEDBİR

Niğde'ye bir tiyatro topluluğu gelmişti. Eser oynanmadan önce, yetkilinin biri sahneye çıkarak, salon dahilinde kabuklu yemiş yenilmemesini, mümkün olduğu kadar sessiz davranılmasını, çocukların ağlaması halinde salon dışına çıkarılmasını önerdi.

O sırada yanımda bulunan bir zat:

«— Ona ne lüzum var, ağzının üzerine iki tane vururuz, olur biter.» demez mi?!.

Alâeddin TONGA
Tapulama Müdürlüğü Kontrol Mühendisi — NİĞDE

EŞEK SATILIR

Köylünün biri kasabaya iner. Bir demirci dükkânının önünde durur. İçeri girer, etrafına bakar. Ustayla çırak oturmaktadır. Köylü, ustaya sorar:

— Burada ne satılır?

Satılan her şeyin açıkta olduğunu bilen usta köylüye:

— Eşek satılır, der.

Köylü etrafına bakar, eşeği göremeyince usta ve çırağa dönerek:

— Yalnız iki tane mi? Başka yok mu? der.

Ali AYDOĞAN
Işıklar Cad. Dere han 6/1 Anafartalar/ANKARA

DUT GİBİYİM

Sana sırılsıklam âşığım
Su emmiş sünger gibi
Aşkınla dut gibiyim
Silkele beni.

İSMET ÇELİK

BALIK

Bir gün Sarayburnu'nda dolaşıyordum. Baktım adamın biri ipe kemik bağlamış, denize salıyor. Hemen yanına gidip sordum:

— Ne yapıyorsunuz?

— Köpek balığı tutuyorum, demez mi?!.

Hüseyin ŞATIR
Ebussuut Cad. No: 86 Sirkeci/İSTANBUL

ÂŞIK VEYSEL'E SELÂM

Senet verdi, bono verdi, söz verdi
Kış verdi, yaz verdi, güz verdi
Teknikçi olmayınca az verdi
Benim sevdik yârim kara talihtir.

Nice görevlere bağlandım kaldım
Öğretmen oldum, müdür oldum
Ne fazla mesai, ne yan ödeme aldım
Benim sevdik yârim kara talihtir.

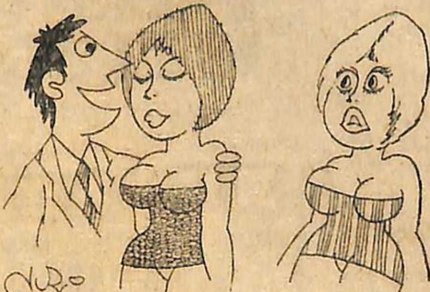
Maaşa bakarsam hava alırım
Soğan - ekmek yersem devâ bulurum
Ev kirasını veremezsem nerde kalırım
Benim sevdik yârim kara talihtir.

Evvel borç alır, sonra dağıtır parayı
Ödeyemezse kasapla bozar arayı
O zaman etsiz geçer oniki ayı
Terzi de önünü keserse seçer ak'la karayı
Benim sevdik yârim kara talihtir.

Yükseğini okuyup da ne yapmalı
Ebe olup üçyüzlük zammı kapmalı
Cinsiyet müsait değilse
Değiştirip erkekliği satmalı
Benim sevdik yârim kara talihtir.

Hidayet, anlatırsın memur halını
Bize çattı kazığın en kalını
Sende hiç utanma yok mu
Niçin tutmazsın dilini
Yine de benim sevdik yârim kara talihtir.

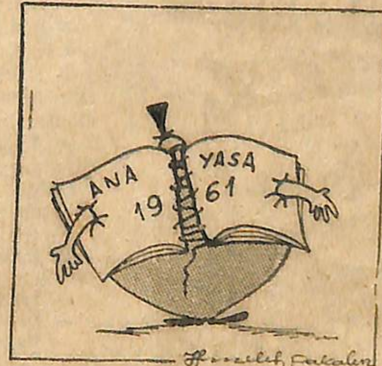
HİDAYET AYKAN
Dirmil/BURDUR

— Yoo, gecikmene kızmadım sevgilim. Ama gelmen lüzumsuz oldu galiba!..

(Nuri BİLGİN)
Pendik/İSTANBUL

SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her yazı ve karikatür karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, neşe dolu yazılarınızı ve karikatürlerinizi bekleriz değerli okurlarımız. (Karikatürler çini mürekkeple çizilmelidir.)

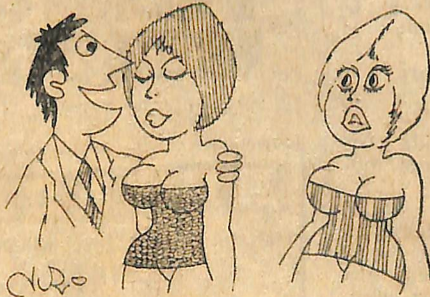
«Dar yelek!»

(Melih PAKALIN)
Itri Dede Sok. No: 34 Samanyolu Ap. D. 6 — Kızıltoprak/KADIKÖY

ÂŞIK VEYSEL'E SELÂM

Senet verdi, bono verdi, söz verdi
Kış verdi, yaz verdi, güz verdi
Teknikçi olmayınca az verdi
Benim sevdik yârim kara talihtir.

Nice görevlere bağlandım kaldım
Öğretmen oldum, müdür oldum
Ne fazla mesai, ne yan ödeme aldım
Benim sevdik yârim kara talihtir.

— Yoo, gecikmene kızmadım sevgilim. Ama gelmen lüzumsuz oldu galiba!..

(Nuri BİLGİN)
Pendik/İSTANBUL

Maaşa bakarsam hava alırım
Soğan - ekmek yersem devâ bulurum
Ev kirasını veremezsem nerde kalırım
Benim sevdik yârim kara talihtir.

Evvel borç alır, sonra dağıtır parayı
Ödeyemezse kasapla bozar arayı
O zaman etsiz geçer oniki ayı
Terzi de önünü keserse seçer ak'la karayı
Benim sevdik yârim kara talihtir.

Yükseğini okuyup da ne yapmalı
Ebe olup üçyüzlük zammı kapmalı
Cinsiyet müsait değilse
Değiştirip erkekliği satmalı
Benim sevdik yârim kara talihtir.

Hidayet, anlatırsın memur halını
Bize çattı kazığın en kalını
Sende hiç utanma yok mu
Niçin tutmazsın dilini
Yine de benim sevdik yârim kara talihtir.

HİDAYET AYKAN
Dirmil/BURDUR

SİZİN İÇİN sayfasında yayımlanacak her yazı ve karikatür karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, neşe dolu yazılarınızı ve karikatürlerinizi bekleriz değerli okurlarımız. (Karikatürler çini mürekkeple çizilmelidir.)

«Tapası sıkmadı da geldi... Biz dedik ona, hikmeti Hüda, Kirman Yarığı bi gecenin içinde ikiye bölünür inanırık, amma Halo dayının öküz parası gazanıp geleceğine inanmak.»

Onun için inat etti Halo dayı... Kendi çıkınındaki parayla, oğlunun çıkınındaki para arasında bir orantı kurmuştu. Bir onluk kendi çıkınından aldığı zaman, ancak bir beşlik alıyordu oğlununkinden. Oturdukları apartmanda inşaata başlanmadığı için ev kirası dertleri de yoktu. Bir tek dertleri oldu kış boyu, o da soğuk... Çalıştıkları günler, erkenden yorgana girdiler, çalışmadıkları günse, hiç yorganın altından çıkmadılar. Çok günler, umutla ekmeği katık edip yediler. Bazan sofralarını haşlanmış ıspanak süsledi, bazan da kendilerine ziyafet çekip yağın içine iki yumurta kırıp yediler. Zaten şu boğaz dediğin neydi ki, neyi versen hayır demezdi. İki çiğner, bir iki döndürür, ondan sonra da yutardı.

Bir sabah naylonla kapatılmış pencerelerinin önünde bir kuş cıvıldadı. Gözlerinin içi güldü Halo dayının:

— Oğul, dedi, bahar geliyor...

— Gelsin buba, dedi İdiris...

Kuşun sesi memleketi hatırlattı Halo dayıya, sonra gurbet geldi aklına, bir içini çekti acı acı, oğluna seslendi:

— İdiris oğul, gaç ay oldu biz geleli anana bi mekdüp salmadık. Ölü müyük, sağ mıyık bildiği yok... Hem yazak, diyek ki çok eyiyik, sona diyek ki, öküzlerin ayaklarıynan guyruklarını bir de birinin kafasını aldık, işallah biraz daha durup, her yanlarını alıp geleciyk... Söyle o Dingil Zako'ya, Dik Yussuf'a, gedip baksınlar gelsinler baalım, Kirman Yarığı, hikmeti hüda ortadan ikiye bölünmüş mü? Böyle de, onlar anlarlar...

Güldü Halo dayı... Pencerenin yanına geldi, odanın dumanı gitsin di ye, çakmadıkları naylonun bir tarafını kaldırdı, kuşa bakmak istedi, kuş pır diye uçtu gitti...

— Guş gibi nazlıdır bahar, dedi, zor gelir... Amma bi de geldi mi, ardından yazı getirir... Sona, hıyar,

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

domatez, biber... Gurtulur insan tencerede bişeler gaynatmakdan...

Hadi hadi, bakgaldan kâat zarf alak da, gidek anana bi mekdüp yazdırak...

İdiris:

— Ben yatacam, sen get baba, dedi...

— E oğul, şincik ben tek başıma, ne der ne demezler, mekdübü sen yazdıracan, sevgili anama diye... Yaa...

Kalktı İdiris... Sokağa çıktılar. Halo dayı gerçekten bugünün pazar olmasına çok üzüldü. Tam çalışma günüydü. Ve böyle bir gün, hem sarı çıkın için, hem yeşil çıkın için yirmi lira demekti.

Zarfla kâğıdı aldılar, yan sokakta ki kahveye daldılar. Halo dayı, gazete okuyan birinin yanına yaklaştı:

— Efendi gardaşım, dedi, melmekete bi mekdüp yazdıracakdık, yazan mı babayın hayrına?

Adam, isteksiz, başını döndü, gazeteyi elinden bıraktı:

— Uzun mu? diye sordu.

— Yok yok çok gıssa...

— Verin yazayım... Kalem var mı?

— Yok... Amma ben gaveciden alırım...

Halo dayı, sık sık su doldurmaya geldiği için garsonla ahbap olmuştu. Ondan bir kalem istedi. Garson:

— Haa pehlivan dayı, dedi, nereye mektup, hanıma mı?

— Yook bee, dedi Halo dayı, İdiris anasına yazacak.

Güldü garson, göz kırptı:

— İdiris'in anası senin neyin olur?

— Ver hele bire herif...

Uzandı, garsonun elindeki kalemi aldı. Aldı amma, garson bağırdı:

— Hey arkadaşlar, bakın Halo dayı hanımına mektup yazdırıyor...

Kahvenin çoğu tanıyordu Halo dayıyı.

— Yaaa! dediler. Toplandılar mektup yazan adamın başına.

Halo dayı sıkılmaya başladı. Tüm gözler kâğıtta, tüm kulaklar Halo dayıdaydı. Bakalım Halo dayı karısına neler yazdıracaktı?

— Hadi bakalım Halo dayı? dediler.

— Ne? diye sordu Halo dayı.

— Ne yazdıracaksın?

— Gedin bire herif işinize, oynayın kâadınızı...

— Yoo, senin ne yazdırdığını göreceğiz...

Halo dayı seslendi mektup yazan adama:

— Benim gıymatlı anam...

— Vay beee! dedi ötekiler, şu mektubun başlığına bak... Ulan hangimiz böyle anamla babamla başlarız...

İdiris:

— Benim anam benim, dedi.

— Senin annen amma, Halo dayının karısı...

— E ulan, dedi Halo dayı, bu çocuk kireç yatağından çıkmadı ya, elbette benim avradım olacak.

— Pekiyi, niye sevgili karıcığım diye yazdırmıyorsun?

Güldü Halo dayı, başını salladı. Mektup yazana:

— Sen yaz efendi, dedi, bunlar gendilerine eylencelik arıyorlar... Nasılsın eyi misin?

— İyi iyi, seni bekliyor...

— Bizden sual edecek olursan...

— Babam her gece seni sayıklıyor...

— Çok eyiyik... Sual edeceğin öküzlere gelince...

— Bize mi diyorsun Halo dayı?

— Amma zevzeksiniz haa... Sual edeceğin öküzlere gelince, öküzlerin ikisinin de ayakları tamam...

Herkes kundurasına baktı...

— Guyrukları da tamam...

Herkes ardına baktı kahkahalar atarak...

— Birinin de gafası tamam...

Herkes biribirinin kafasını gösterdi.

— Galdı geriye, garınlarıynan birinin gafası... Bubam o gafaynan garınları da tamamladı mı, bil ki melmekette...

— Suyu gızdır...

Halo dayının tepesi attı:

— Eee, dedi, çok oluyonuz haa...

Mektubu yazan da gülüyordu... Devam etti Halo dayı:

— Bizi heç marak etme. Satırın sonuna gadar eyiyik. Ol tarafda bulunan herkese selâm ederik. Babam da Dik Yussuf'a, Dingil Zako'ya, Şişgo Bedo'ya selâm eder... Ve diyor ki, getsinler, Kirman Yarığına baksınlar diyor, yarılmış mı yarılmamış mı?

Ötekiler, biribirlerine:

— Ulan bu yarık da ne ki? diye sordular.

Halo dayının dilinin ucuna bir lâf geldi amma, zor tuttu kendini.

— Beni garşılamaya çıkacağınız zamanı ayrıca bildiririm. Helbette bubam o zaman iki öküznen girecek köve... Hadi eyvallah, bizim burada adresemiz belli deel... Ellerinden öperim gıymatlı anacığım... Oğlun İdiris...

— Yaz altına, sevgilin Halo...

Halo dayı kızdı:

— Poh yiyin he mi? dedi.

Ötekiler kahkahayla güldüler. Mektubu yazan adam, zarfın üzerini de yazdıktan sonra, Halo dayı zarfı kapattı, baba oğul postanenin yolunu tuttular. Sora sora postanenin olduğu yeri buldular, pulunu yapıştırıp attılar.

Postaneden çıktıktan sonra, şöyle deniz kenarına doğru yürüdüler. Bir zaman, Yenikapı'nın orada gelip geçen elektrikli trenleri seyrettiler. Baharın müjdecisi olan gün, tüm insanları sanki evlerinden dışarıya atmıştı. Herkes deniz kenarında, geniş kaldırımlarda bir aşağı bir yukarı volta atıyorlardı. İdiris'in hoşuna gitti hemen orası. Bir yığın seyredilecek kadın vardı çünkü. Yürüye yürüye epeyce gittiler. İnsanların azaldığı yerde, iyi giyinmiş biri yaklaştı yanlarına:

— Durun bakalım, ben polisim, dedi.

Halo dayı da, İdiris de durdular.

— Polis mi? dedi Halo dayı.

— Evet, dedi adam, sivil polisim.

— Bizim polislik bi işimiz yok ki oğul?

— Üstünüzü arayacağım...

— Üstümüzü mü?

— Ellerini yukarıya kaldır ihtiyar!...

Halo dayı ellerini yukarıya kaldırdı. Adam, elini şalvarın orasında, burasında gezdirdikten sonra getirdi, çıkının üzerinde durdurdu:

— Bu ne? diye sordu.

— Heç, dedi Halo dayı, para...

— Para ha, esrar o, çıkar da göster...

— Oğul, dedi Halo dayı, biz garibik, get işine, öyle esrar mesrar bil. mek biz...

Adam diklendi:

— Çıkar göster, yoksa karakola götürürüm...

Halo dayı, karakol lâfını duyunca korktu, kuşağına el attı. Sarı çıkındaki para oğlunundu ve daha fazla vardı içinde, onun için kendi çıkınına el attı, çıkardı:

— Aha! dedi...

— Ver! dedi adam...

Halo dayı vermedi. Adam, birden kaptı Halo dayının elinden parayı ve kaçmaya başladı... Halo dayı ne yapacağını şaşırmıştı:

— İdiris! diye bağırdı...

İdiris de:

— Bubaaa! diye bağırdı...

Halo dayı, bir taraftan kuşağını toplamaya çalışırken bir taraftan koşuyordu, İdiris de onu takip ediyordu. Adam bir köşeyi döndü... Halo dayı, baktı olmayacak, kuşağını attı. Sarı çıkın elinde koşmaya başladı. İdiris, yerden babasının kuşağını alıp tekrar arkalarına takıldı... Halo dayının aklına hiç de bağırmak gelmiyordu... Bir köşe daha döndüler, adam, yapılmakta olan bir inşaatın olduğu yerde gözden kayboldu. İnşaat tam köşebaşındaydı... Soluyordu Halo dayı... Ardından gelen oğluna:

— Gördün mü? dedi, hangi sokak tan getdi acep?

Soluya soluya cevap verdi oğlu:

— Görmedim buba...

Halo dayı, inşaatın önündeki kocaman dilmelerden bir tanesini aldı ve daldı inşaatın içine:

— Oğul, dedi, sen gapıyı sıkı dut, bu pezemek burda, çıkınca yapışdır daşı... Naa şu daşlardan yapışdır...

İçeriye büyük bir kinle girdi. Yâni o anda adam karşısına çıksa, elindeki dilmeyi derhal kafasına indirecek, parça parça edecekti. Birinci katın koridorunu, yapılmakta olan odalarını bir kontrol etti... Sonra, ikinci kata çıkmadan, bodrum katına indi... Oranın odalarına da bir baktı... Yoktu adam. Tekrar birinci kata çıktı, oradan ikinci kata. yoldan taraf odaya gelince, oğluna seslendi:

— Çıkdı mı? diye.

— Yok buba...

Üçüncü katı tırmandı, dördüncü kat, beşinci kat... Yoktu adam... Halo dayının gözüşü bir kürk gibi inip çıkıyor, gözlerinin önünden kıvılcımlar uçuşuyordu... Hızla tekrar merdivenleri indi, bakmadığı tek yer, bahçedeki kömürlükler kalmıştı. Hızla bodruma indi yine, bahçeye çıktı. Birinci kömürlüğü açtı, kimse yoktu, ikinci kömürlüğü açtı, kimse yoktu, üçüncü kömürlüğün daha iğreti kapısına el atar atmaz, hızla biri fırladı içerden.

(Devamı var)

Her nevi kalem için en iyi mürekkep

Quink
Parker
Quink

PARKER
SUPER
Quink

(İlâncılık: 9051 — 162)

baş, diş, migren ağrıları ile hanımların muayyen zaman sancılarında

LOKMAN

ALGO
LOKMAN

(Ajans Tek: 72/320 — 161)

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Yazısız

Neredeydiniz?

Vienx Port'taki lokantalardan birine giden iki turist, ısmarladıkları yemeği saatlerce bekledikten sonra canları sıkılarak çıktılar dışarı. Şehri gezdiler, müzelere girdiler, tarihi yerleri gördüler. Akşam tesadüfen aynı lokantanın önünden geçiyorlardı ki:

— Çok şükür buldum sizi, diyerek bir garson yapıştı kollarına. Yarım saattir aramadık yer bırakmamıştım. Öğle yemeğiniz hazırdır efendim!

— Kim o, sen misin kocacığım?..

Tanrı korumuş

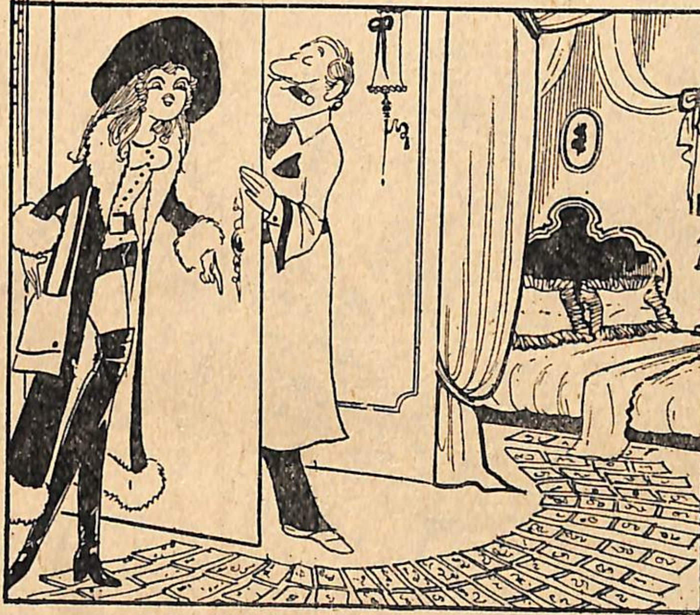
Toplantının en geveze kadını son doğumunu anlatıyordu. Kafası şişen erkeklerden biri kibarca sordu:

— Kaç çocuğunuz var madam?

— Neyse ki sadece dört tane efendim.

— Niçin «neyse ki» diyorsunuz?

— Zira kadın hastalıkları uzmanlarının bir açıklamasını okumuştum. Dünyaya gelen her beş çocuktan birinin Çinli olduğunu iddia ediyorlardı. Beni, kollarının arasında bir Çinli bebekle tasavvur edebiliyor musunuz?

— Oooo, bu zengin halı nerede sona eriyor acaba?..

Sahipli yer

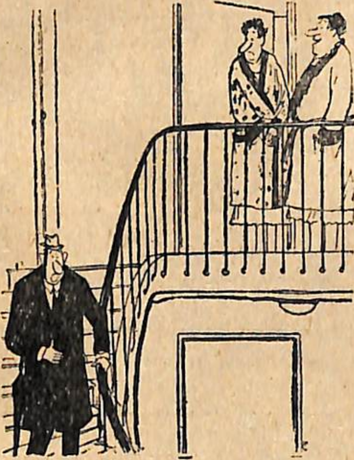
Genç yıldız adayı ile geceyi şehir dışındaki motellerin birinde geçiren prodüktör, uykusunun en ağır yerinde kızcağızı uyandırarak:

— Kısa bir süre için yanından ayrılacağım sevgilim, dedi. Banyoya geçeceğim de...

Uykulu uykulu mırıldandı kız:

— Bunu söylemek için mi uyandırdın beni?

— Evet sevgilim, diye cevap verdi erkek. Hani ansızın uyanır da yanında beni göremezsen, yerimi başkasına kiralayabileceğinden korktum da...

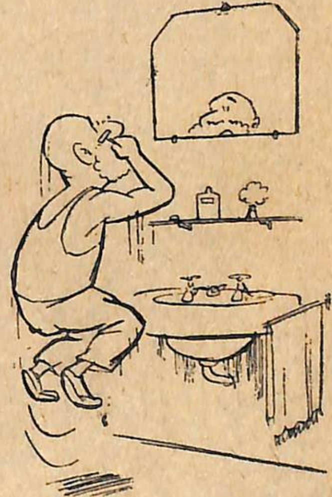
— Çok iyi anlaşıyoruz... O hiç konuşmuyor, ben de hiç susmuyorum!..

Neden?

Nestor yeni bir işe girecekti. Fakat işe girmeden önce bir anket fişi doldurması gerekiyordu. Kartı önüne çekti, isim ve adres faslından sonra, «Hiç hapse girdiniz mi?» diye bir soruyla karşılaştı. «Hayır» yazdı karşılığına.

Kartta soruluyordu: «Neden?»

Hemen cevapladı: «Beni kimse yakalayamadı da, ondan!»

Yazısız

Gözü ısırıyormuş

Delikanlı, sevgilisine sordu:

— Gerçekten ilk erkeğin ben miyim?

— Olabilir, diye cevap verdi kız. Zira yüzün bana hiç yabancı gelmiyor!

Antikacı dükkânında

— Evet mösyö, dedi satıcı. Müessesemiz öylesine amacına uygun çalışır, tarihe öylesine bağlıdır ki ,milâttan öncesine ait eserler o çağın parasıyla, milâttan sonrasına ait eserler eski Roma parasıyla satılır!

Kim aramış

Muayenehaneye gelen doktor, temizlikçi kadına sordu:

— Beni arayan oldu mu?

— Evet, deid kadın. Önce vergi dairesinden geldiler, sonra icradan ziyaret ettiler!

Bilmece

— Bir Renault 16'nın içine dört fili nasıl sığdırırsın?

— İkisini şoförün yanına sokarım, ikisini de arkaya atarım.

— Aaa, n'oldu size böyle? Keşke akıl dişlerinizi çekmeseymişim!..

Nasıl ayırıyormuş

Arkadaşının bir ikizle evlendiğini duyan adam:

— Ee, dedi, karını, kardeşinden nasıl ayırıyorsun?

— Ondan kolay ne var? diye cevap verdi diğeri. Ev karanlıksa eşimi sesinden tanıyorum.

— Peki, sesini çıkarmadığı zamanlar?...

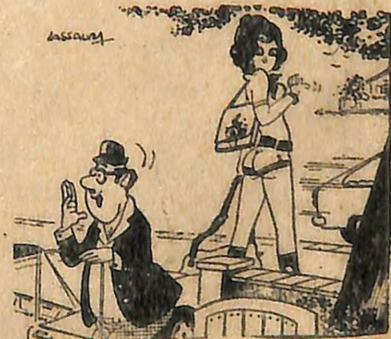
— Elime sakal gelirse, kollarımın arasında bulunanın, ikizlerin ikincisi olduğunu anlıyorum. Herifte bir sakal var ki...

Ne bilsin

İki evli kadın arasında:

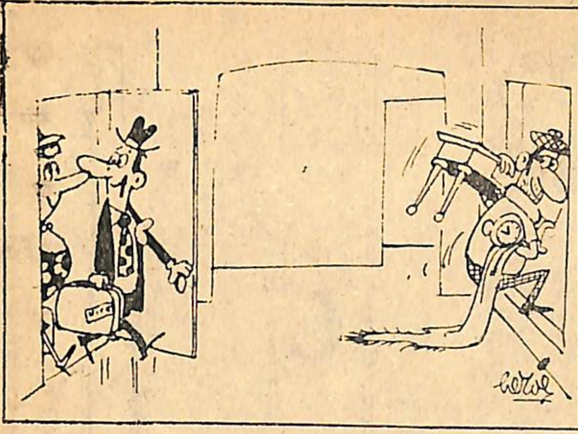
— Anladığıma göre, kocanın bir yalancı olduğunu söylemek istiyorsun değil mi?

— Yok canım... Fakat öyle bir konuşma tarzı var ki, bazan gerçekler söylediklerine uymuyor, bazan da söyledikleri, gerçeklere...

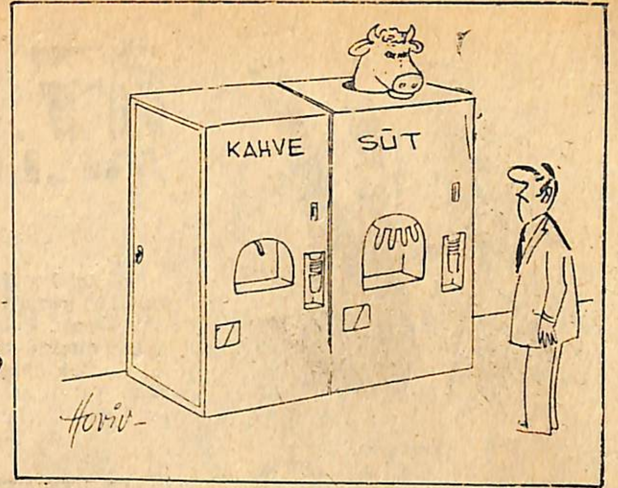

— Karıcığım, ben otomobille küçük bir gezintiye çıkıyorum!..

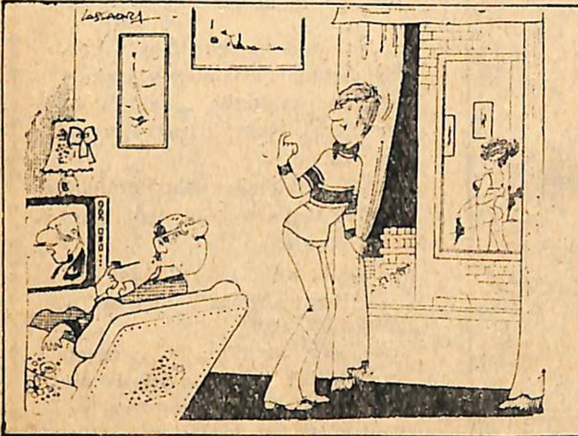
Dünya Karikatürleri

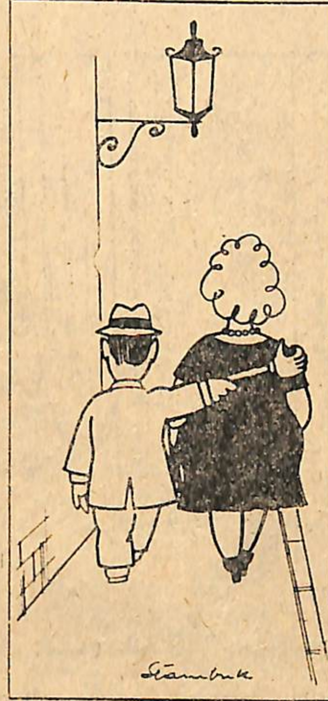
-İNSANIN SICACIK, DAYALI DÖŞELİ EVİNE DÖNMESİ NE HOŞ ŞEY DEĞİL Mİ KARICIĞIM!..

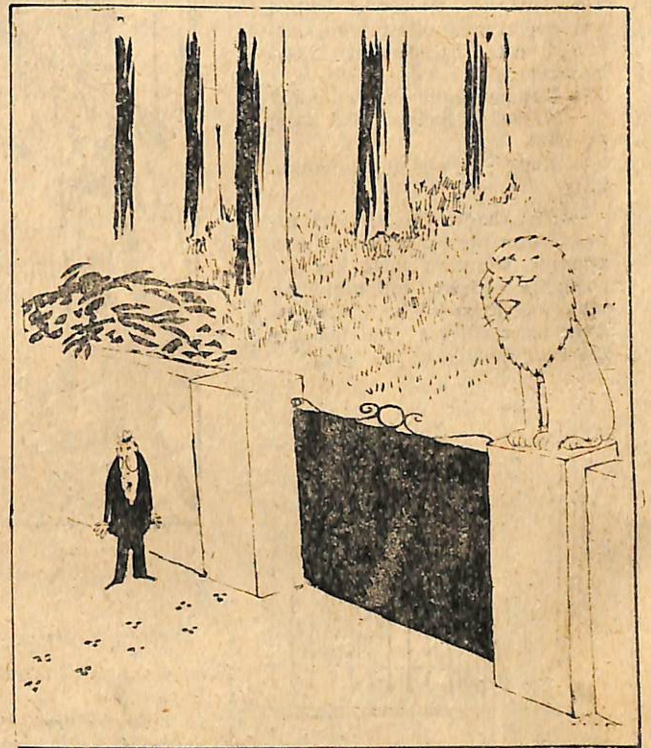
YAZISIZ

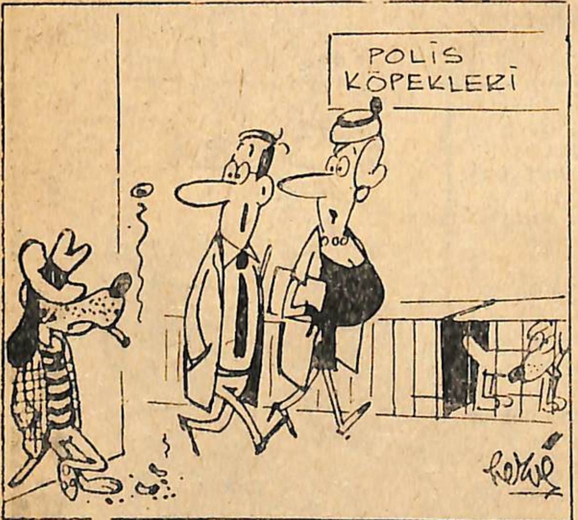
-BOŞ VER TELEVİZYONU BURADA CANLI YAYIN VAR!..

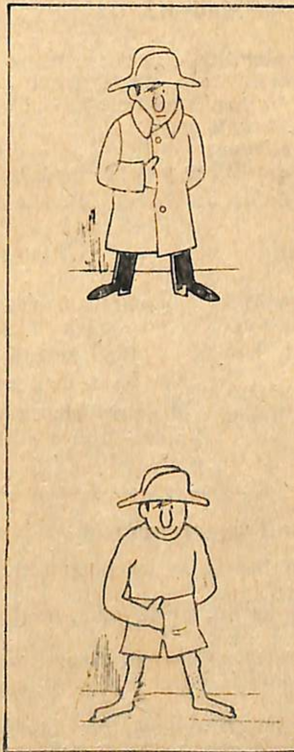
YAZISIZ

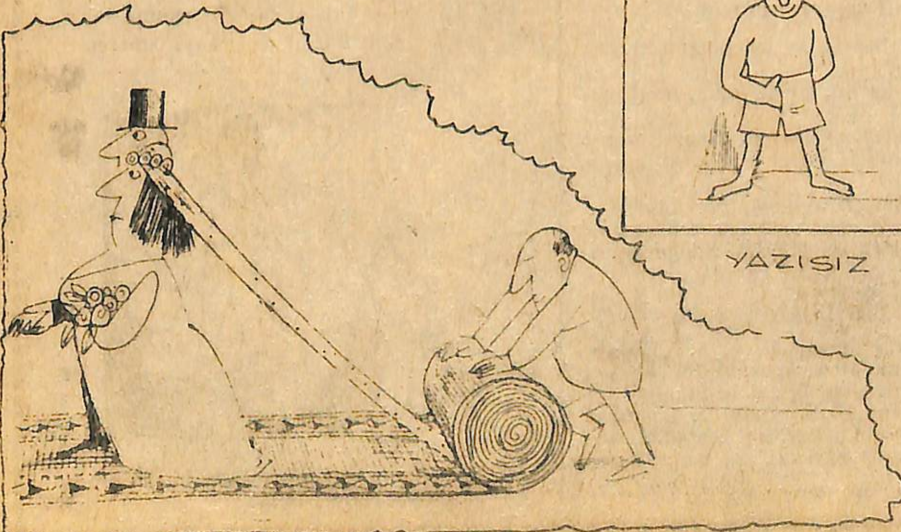
YAZISIZ

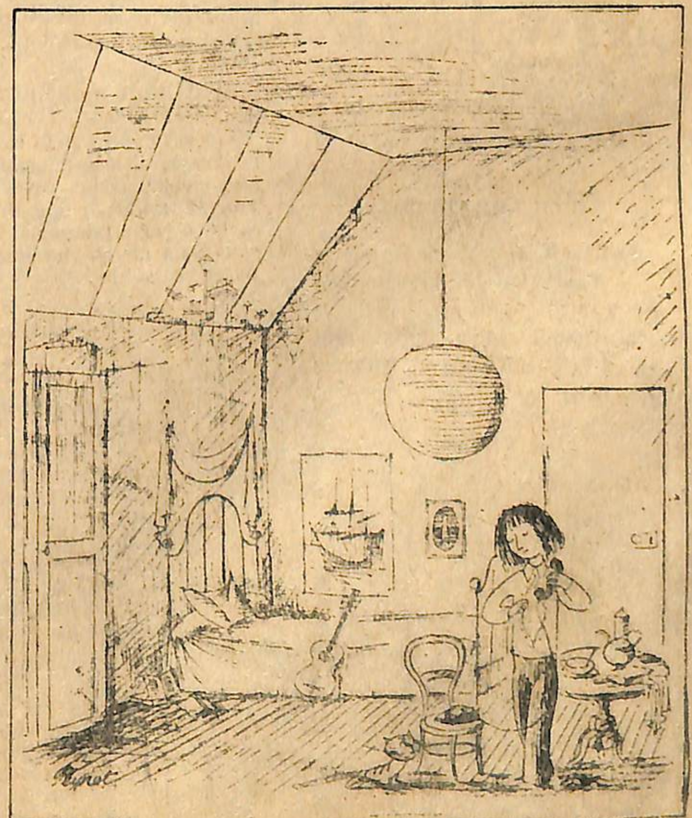
-O MU? O, HALÂ DOĞRU YOLU BULAMAMIŞ!..

YAZISIZ

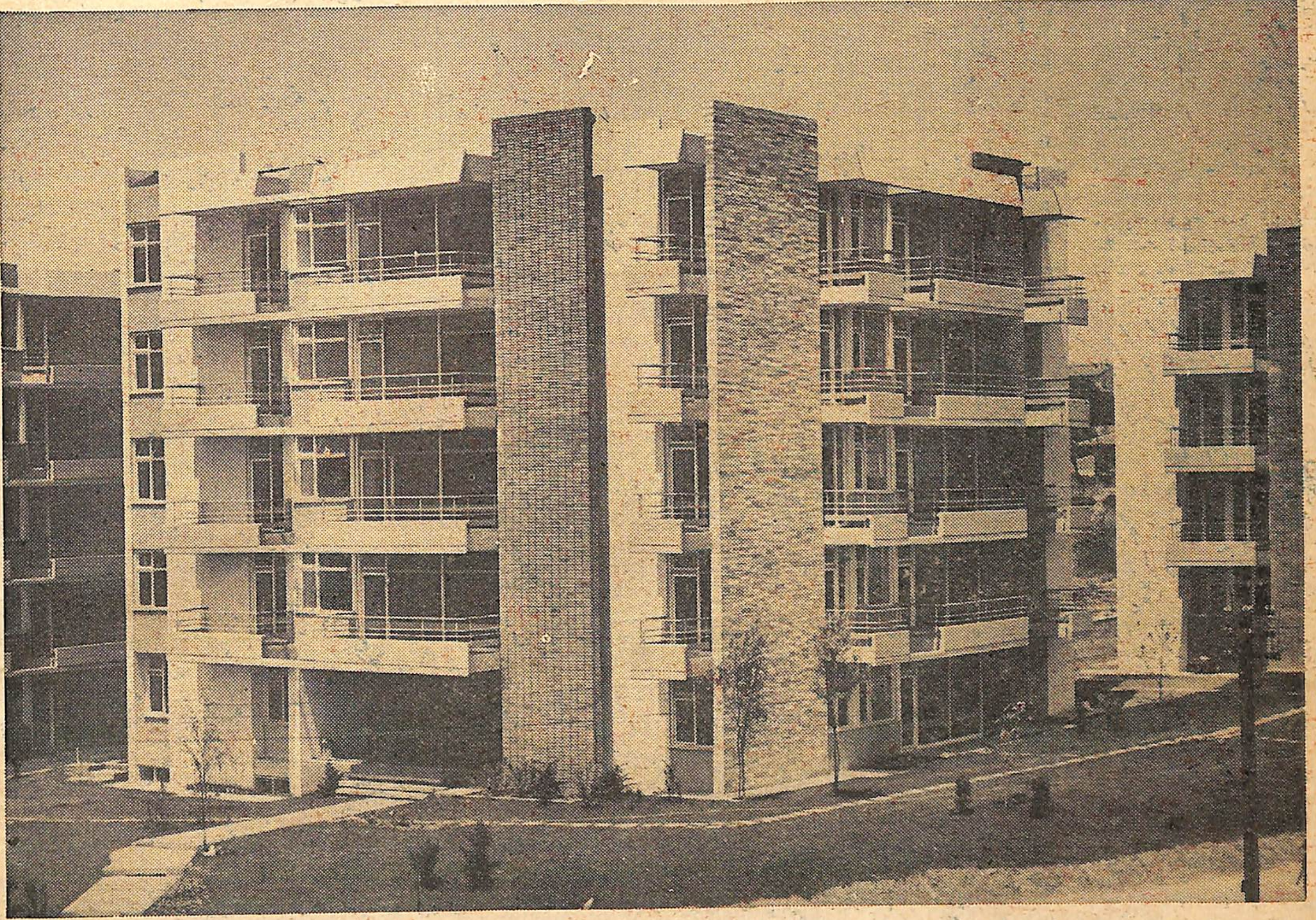
YAZISIZ

-SENİ SEVİYORUM SEVGİLİM..İSTERSEN BAK, KALBİMLE KONUŞ...SANA DAHA İYİ MERAMINI ANLATIR!..

Bu şahane apartman dairelerine sahip olmak için

SON FIRSAT

işte size 40 APARTMAN DAİRESİ

Bu Apartmanlar, İstanbul'da, Küçükyalı'dadır. Adalara nazır, denize ve İstanbul - Ankara asfaltına çok yakındır. Fuel-oil kaloriferlidir. Her dairede şömineli bir salon, balkonlar, gömme dolaplı 2 yatak odası, renkli fayans tezgâhlı geniş, aydınlık mutfak ve şofbenli lüks gömme banyo vardır. Yerler marley döşelidir. Duvarlar plâstik badanalıdır. Dairelerin Bankaya maliyeti 100.000 liradır.

Bu çekilişte ayrıca:

40 ADET **100.000** LİRA
80 ADET 25.000 LİRA
200 ADET 10.000 Liralık Tahvil
400 ADET 5.000 LİRA
800 ADET 1.000 LİRA
VE 20 000 TALİHLİYE çeşitli para ikramiyeleri

Kazanmak için tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar İş Bankasında toplayınız

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 2926 — 163)

Akbaba

BEHÇET SERTLEŞİYOR

ZEKİ

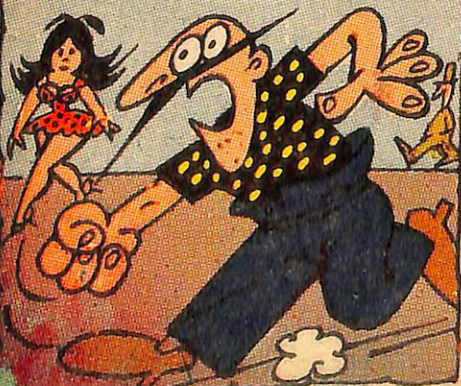
6

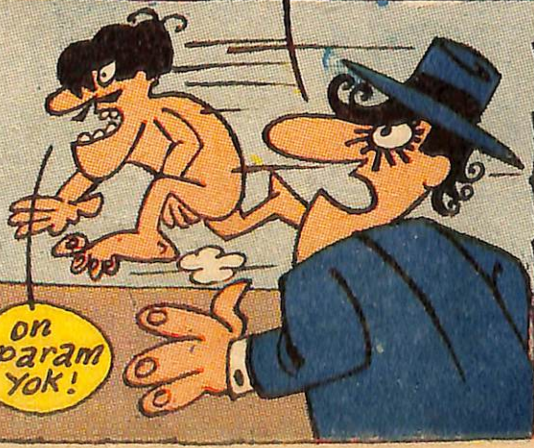

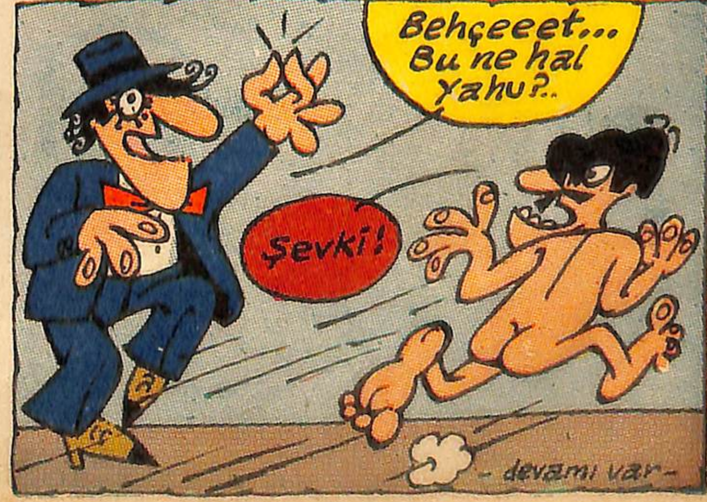

Selâmet bunda bence!... Yıkıl karşımdan... Yıkıııl!...

EVLİLİK KOMEDYASI

GENÇ KIZ — DELİKANLI

Kızlar daima arar, biliriz, bir nişanlı:
Bir zengin delikanlı!...
Bekâr gençler de ister —değil çok sıska, cılız—
Sıhhatli, güzel bir kız!...
Seven kadın aldırmaz Çemişgezek'li, Van'lı
Olsa da delikanlı!...
Ama başı bereli, tesbih çeken bir hafız
İstemez kültürlü kız!...
Zamanımızın tipi: Atılgan, heyecanlı
Lâyik bir delikanlı!...
Eşinin ahlâkına kalmaz sonra kayıtsız
Aile kuracak kız!...
Gece kulüplerinden eve başı dumanlı
Gelmesin delikanlı!...
Flörte başlamasın hele güzelse baldız,
Göz yummaz, buna bir kız!...
Sonra kızı bulursa düğünde iki canlı,
Sepetler delikanlı!...
Bütün gün başköşede, elinde ayna - cımbız,
Pineklemesin genç kız!...
Bir şey atıştırmasın sarmısaklı, soğanlı
İğrenir delikanlı!...
Hep oynayan bir ağız... Şak şak patlayan sakız..
Evlerden ırak bu kız!...
Eli bayraklı değil... Terbiyeli, izanlı
Eş arar delikanlı!...
Nihayet hazırlarsa gencin başına yaldız,
Hapı yutmuştur o kız!...

KAYNANA — GELİN

Atom bombası gibi dehşet salmış cihana
Huysuz, acar kaynana!...
Sonra şu, Vietnam'lı, meşhur «Korkunç Yenge» nin
Eşidir bazı gelin!...
Kızlar dua ediyor: Tanrı vermesin bana
Geçimsiz bir kaynana!...
Analar dert yanıyor: Sorsan, nedir emelin?
Derim, uysal bir gelin!...
Gelin biraz haklıdır: Bir evi boyar kana
Cadaloz bir kaynana!...
Bazı da sebep olur o evdeki temelin
Çökmesine bir gelin!...
Belki kızı kıskanır... Hemen başlar yalana,
Çekiştirir kaynana:
«Her gün tuvalet, gezme...O, şahıdır tembelin:
İş görmez bizim gelin!...»
Çene kavaflığına artık vermeli mayna
Uslanmalı kaynana!..
Meşhurdur: Gevezeler kahrını çeker dilin..
Bunu öğrensin gelin!...
Sussun dişi Makaryüs: Şu çaçaron kaynana...
Ersin çatışma sona!...
Sormuşlar: Yeryüzünde kimdi en mes'ut gelin,
Bu bilmeceyi bilin?...
Gelin demiş: «Havva» ydı... Tanrım, ne mutlu ona:
Görmemişti kaynana!...